Adventes Vēstis

2026
JŪNIJS
364

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

130
SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
BAZNĪCA LATVIJĀ

Pasteidzinot Kristus atnākšanu

Svaigēšanas plusi un mīnusi

Vai Elenas Vaitas grāmatas mūsdienās būtu sagrozītas?

Jauniešiem:
ACTS Baltijas jauniešiem: atskats

Bērniem un pusaudžiem:
Antarktīda

Saturs:

04 ATSKATS/ DRAUDZES 130 GADU JUBILEJA
Pateicības un jaunpiedzimšanas svētki: adventistu draudzes 130 gadu jubilejas dievkalpojums

05 ATSKATS/ DRAUDZES 130 GADU JUBILEJA
130 gadu jubilejas misijas projekts – Donoru diena

06 ATSKATS
Atvērto baznīcu diena un Baznīcu nakts Rīgas 1. draudzē

08 ATSKATS
Baznīcu nakts Tukuma draudzē

09 ATSKATS
Jūrmalā tiekas Baltijas ūnijas draudžu vecākie

10 ATSKATS
Svēts tilts starp zemes rūpēm un Debesu mīlestību

12 ATSKATS
Ikgadējā Ceļa meklētāju Bībeles viktorīna

13 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai Elenas Vaitas grāmatas mūsdienās būtu sagrozītas?

14 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Draudze kā viena miesa un viens gars

16 TĒMA
Pasteidzinot Kristus atnākšanu

18 TĒMA
Adventistu celmlaužu zīmētie apokaliptiskie zvēri

23 LIECĪBA
Dārgākā uzklausītā lūgšana

24 AKTUĀLI
Latvijas draudžu savienības budžeta atskaite

26 INTERVIJA
Skatoties ar sirdi

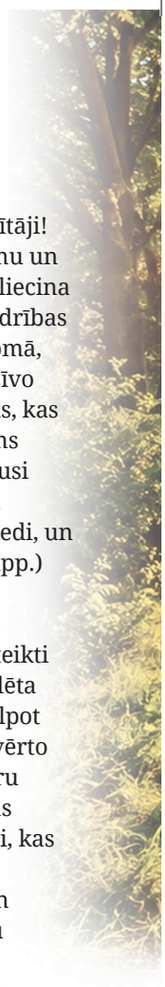
28 VESELĪBA
Svaigēšanas plusi un mīnusi

30 JAUNIEŠIEM
ACTS Baltijas jauniešiem: atskats

32 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Antarktīda

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tiráža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E–pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti jūnijā, mīļie žurnāla "Adventes Vēstis" lasītāji!

Vieni no sirsnīgākajiem vārdiem par dabas krāšņumu un Dieva mīlestību, manuprāt, ir šie: "Par Dieva mīlestību liecina kā daba, tā atklāsme. Mūsu Tēvs Debesīs ir dzīvības, gudrības un prieka Avots. Uzlūko brīnišķīgo, skaisto dabu! Pārdomā, cik apbrīnojami tā kalpo ne vien cilvēka, bet arī visu dzīvo radījumu vajadzībām un laimei! Saules gaisma un lietus, kas iepriecina zemi, pakalni, jūras un līdzenumi – viss mums stāsta par Radītāja mīlestību. [..] Pasaulē, lai gan tā kritusi grēkā, nevalda vienīgi bēdas un posts. Dabā atrodas arī cerības un mierinājuma vēstis. Uz dadžiem izplaukst ziedi, un ērkšķus sedz rozes." (E. Vaita. "Ceļš pie Kristus", 9., 10. lpp.)

Nudien, kad apkārt valda krāsu un smaržu prieks, Dieva mīlestība ir sajūtama gandrīz taustāmā veidā! To esam sajutuši arī mēs visās Latvijas draudzēs, un to noteikti pamanīsiet jūs, lasot šī mēneša žurnālu. Tajā vieta atvēlēta tik daudziem atskata rakstiem, kas liecina par vēlmi kalpot un strādāt Dieva darbu! Viss – gan Mātes diena, gan Atvērto baznīcu diena, gan Ceļa meklētāju viktorīna, gan Donoru diena un, protams, draudzes 130 gadu jubilejas ieskaņas dievkalpojums – liecina par mums kā par dzīvu draudzi, kas vēlas meklēt, glābt, palīdzēt un dot.

Žurnāla *Tēmas* raksts šajā reizē skar reizē skaistu un ļoti nozīmīgu, bet tajā pašā laikā nebūt ne tik vienkāršu jautājumu – Kristus otrās atnākšanas gaidas un mūsu attieksmi, gaidot Viņa atnākšanu. Par to varat lasīt divos mācītāja Andra Pešeļa rakstos "Pasteidzinot Kristus atnākšanu" un "Adventistu celmlaužu zīmētie apokaliptiskie zvēri".

Rubrikā *Vārds mācītājam* mācītājs Viesturs Reķis aplūkojis draudzes kalpošanai un ikviena draudzes locekļa garīgajai izaugsmei vitāli svarīgu tematu "Draudze kā viena miesa un viens gars".

Vēl žurnālā atradīsiet interviju ar Inu Baroniņu – draudzes māsu, kuras dzīvē redzama liela paļāvība uz Dieva vadību un sirsnīga kalpošana cilvēkiem. Savukārt māsas Vijas Goldbergas liecība atklās, cik ļoti Dievs rūpējas par Saviem bērniem, kuri ilgojas pēc Viņa dzīvā Vārda.

Rubrikā *Veselība* sagatavots pētījums par svaigēšanas plusiem un mīnusiem, bet lappusītē *Jauniešiem* varēsiet uzzināt, kā notika draudžu dēstīšanas kurss ACTS.

Savas lappusītes ar labām ziņām, atbildi uz jautājumu un aizraujošu uzdevumu sagatavotas arī bērniem un pusaudžiem.

Vēlot jums skaistu un svētīgu vasaras pirmo mēnesi, aicinu izlasīt vēl šos vārdus: ""Dievs ir mīlestība" rakstīts uz katra plaukstoša pumpura, uz katra dīgstoša zāles stiebra, jaukie putni, pieskandinādami gaisu ar savām līksmajām dziesmām, skaistumā tik pilnīgie, gleznainie ziedi, kas pa visu apkārtni izplata savu patīkamo smaržu, cēlie meža koki ar savu krāšņo, zaļo lapotni – viss stāsta par mūsu Dieva maigo, tēvišķo gādību un Viņa vēlēšanos aplaimot Savus bērnus." (E. Vaita. "Ceļš pie Kristus", 9., 10. lpp.)

Lai izdodas to piedzīvot, izbaudīt un satvert stiprā ticībā!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Parasti vasaras laiks ir atvaļinājumu, skolas brīvlaika un ceļojumu laiks. Un daudziem patīk doties ceļojumos. Ticība un sekošana Jēzum ir kā mūža ceļojums. Ceļojumā ir svarīgi saprast, kur uz kartes tu atrodies, prast nolasīt ceļa zīmes vai sekot navigatora norādēm. Bet vēl svarīgāk ir saprast, kur atzīmēt galapunktu un kā pašiem iepazīt Personu, pie kuras mēs dodamies.

Kristīgā eshatoloģija, vienkāršos vārdos runājot, ir mācība par pēdējo laiku notikumiem, kuru centrā ir Jēzus Kristus otrā atnākšana, mirušo augšāmcelšanās, tiesa un Dieva valstības pilnīga uzvara. Dažkārt kristiešus biedē pasaules vēstures noslēdzošie notikumi, par kuriem runā Bībeles pravietojumi. Bet Bībele par tiem runā nevis kā par pasaules galu, bet kā par ciešanu, bēdu, slimību un netaisnības beigām. Tā ir vēsts par Dieva valstības nākšanu visā tās spožumā un godībā un – pats galvenais – par tikšanos ar Jēzu. ***"Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs..."*** (Atkl. 21:4) Tā nav baiļu vēsts. Tā ir cerības vēsts.

Tomēr bailes paralizē cilvēku. Dažkārt kristieši Dievu īsti nepazīst un tāpēc no Viņa baidās, tie sevišķi neilgojas Viņu ātrāk sastapt. Citkārt kristieši paši ir iebiedēti un biedē citus, runājot par tik nepanesamiem laikiem, ka jau tagad, par to domājot, asinis sastingst vēnās. Tāpēc Bībele aicina mūs pieturēties pie ***"veselīgās mācības"*** (2. Tim. 4:3) – mācības, kas ir patiesa, līdzsvarota un saskaņā ar visu Bībeles lielo stāstu par Dieva mīlestību un pestīšanu Kristū.

Skaists piemērs ir gados vecais vīrs Sīmeans Jeruzalemes templī. Viņš bija taisns un dievbijīgs vīrs, kas gaidīja uz Israēla iepriecināšanu (Lk. 2:25). Visu mūžu viņš dzīvoja adventes garā – gaidīja Mesiju. Bet Lūka neapraksta viņu kā cilvēku ar drūmu seju, kurš biedētu cilvēkus templī ar pasaules gala vīzijām. Kad pienāca īstā stunda, Sīmeans paņēma mazo Jēzu rokās un teica: ***"Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis, jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu."*** (Lk. 2:29, 30) Sīmeans ieraudzīja Jēzu, un ar to bija gana. Pestīšana viņam nebija datums kalendārā, bet Persona viņa rokās.

Ko tas mums nozīmē šodien? Pirmkārt, mūsu uzdevums kā draudzei nav atmaskot visus apokaliptiskos zvērus, bet sludināt evaņģēliju – prieka vēsti, ka pie Jēzus ir glābšana, miers un patvērums. Otrkārt, mūsu gaidīšanai jābūt pildītai ar Dieva mieru. Jēzus pats sacīja: ***"Bet jūs dzirdēsit karus un karu daudzināšanu. Esiet nomodā, nebīstieties..."*** (Mt. 24:6) Treškārt, turpināsim ik dienas staigāt ar Dievu jeb dzīvot ikdienas dievbijībā – būsim labi vīri un sievas, vecāki un bērni, kaimiņi un kolēģi. Ceturtkārt, iesim pie cilvēkiem ar prieka vēsti, glābšanas un atjaunošanas vēsti. Pasaule ir nogurusi no slikto ziņu pārpilnības. No mūsu lūpām jāskan tam, ko viņi vēl nezina – ka Jēzus ir Pestītājs, ka Viņam ir plāns un risinājums šīs pasaules problēmām un ka Viņa otrā atnākšana ir mūsu vissvētīgākā cerība.

Sīmeans varēja doties atdusā, jo viņa acis bija redzējušas pestīšanu. Mēs vēl gaidām pilnīgu pestīšanas piepildījumu, bet arī šodien Dieva Vārdā mūsu garīgās acis var ieraudzīt to pašu Jēzu. Liecināsim par Viņa atnākšanu ne ar baiļu kliedzieniem, ziņu sensāciju virsrakstiem, bet ar svētas un dievbijīgas dzīves liecību un mīlestības darbiem. Lai ir vairāk cilvēku, kas priekpilnām sirdīm zinātu, kā atbildēt uz Jēzus vārdiem, kas atrodami Atkl. 22:20 – ***"Tas, kas visu šo apliecina, saka: "Tiešām, Es nāku drīz. Āmen." Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!"***

Vēlot Dieva svētības,

Imants Ģipslis,

Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

PATEICĪBAS UN JAUNPIEDZIMŠANAS SVĒTKI: ADVENTISTU DRAUDZES 130 GADU JUBILEJAS DIEVKALPOJUMS

14. maijā, ceturtdienā, apritēja tieši 130 gadi, kopš Latvijā tika dibināta pirmā adventistu draudze. Arī toreiz tas notika tieši ceturtdienā, tāpēc Rīgas 1. draudzē tika nolemts pirmo jubilejas dievkalpojumu svinēt tieši tā – nedēļas darba dienā, kura kļuva par visskaistāko svētku dienu.

Pirms 130 gadiem draudzes sākums tika iezīmēts ar kristībām, un arī šogad jubilejas gads iesākās ar šo īpašo un nozīmīgo notikumu – 14. maijā Rīgas 1. draudzē kristībās savu dzīvi Jēzum uzticēja seši cilvēki. Ja pirms 130 gadiem ticīgie pulcējās nelielā koka mājā, kurpnieka istabā, tad šodien ar pateicību varējām sanākt kopā kuplā draudzes saimē plašā dievnamā.

Svētku brīdī kopīgi slavējām Dievu, uzrunu teica bīskaps Imants Ģipslis, priecājāmies būt liecinieki kristību brīdim, dalījāmies personīgās liecībās un ieklausījāmies Ingrīdas Markusas dzejas rindās. Savukārt vakara noslēgumā baudījām sirsnīgu sadraudzību pie bagātīgi klāta svētku galda.

Īpaši aizkustinoši bija dzirdēt cilvēku pārdomas par to, ko katram personīgi nozīmē draudze. Draudze mums nav tikai vieta, kur sanākt kopā. Tā ir ģimene, kurā varam saņemt atbalstu, mācīties mīlēt un pieņemt citam citu mūsu dažādībā, piedzīvot kopīgu lūgšanu spēku un sajust Dieva īpašo tuvumu. Cilvēki par draudzi runāja ar sirsnību, siltu smaidu un pateicību sirdī.
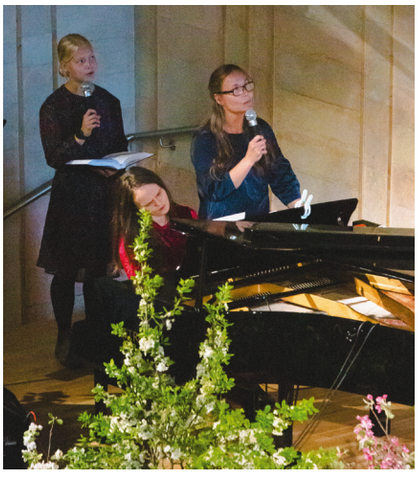
14. maija svētku brīži mums bija skaists atgādinājums, kā Dievs vada Savu draudzi cauri paaudzēm un turpina to darīt arī šodien. Ar cerību un pateicību lūdzam, lai Dievs šajā 130. jubilejas gadā īpaši vada draudzi un palīdz mums būt par svētību un gaismu līdzcilvēkiem!

Laura Vendele
Foto: Gustavs Melngalvis

Ingrīda Markusa

130 GADU JUBILEJAS MISIJAS PROJEKTS – DONORU DIENA

Piektdien, 22. maijā, Rīgas Centra draudzes dievnams piedzīvoja kāda sen lolota un draudzes 130 gadu jubilejas organizatoriskās komandas no jauna aktualizēta projekta īstenošanos – Donoru dienu!

Lūdzot un iztēlojoties, kā tas viss varētu notikt, ticībā redzēju šo dienu kā kupli apmeklētu un skaistu piedzīvojumu kopā ar Latvijas draudzes ģimeni. Neskatoties uz to, ka garu rindu tomēr nebija, Dievs katram dalībniekam, organizatoram, lūdzējam to uzdāvināja kā skaistu ticības piedzīvojumu. Pateicos Dievam, ka Viņš parūpējās par katru detaļu, lai arī Valsts Asinsdonoru centrs (VADC) no mūsu draudzes telpām varētu aizbraukt ar pateicību un apbrīnu par nekur vēl līdz šim nepieredzētu viesmīlību un vēlmi atgriezties vēlreiz.

Rīts iesākās darbīgi, Asinsdonoru centra darbinieki ieradās laikus, lai kopīgi varētu iekārtot dievnama lejas zāli. Kopīgā darbošanās nedaudz atgādināja laikus, kad mēs kā draudzes komanda veidojām Veselības izstādes – stendi, medicīniskais aprīkojums, bukleti, sagaidīšana, pavadīšana, ienākšana – nedroša, iziešana – priekpilna!

Četras stundas astoņi VADC darbinieki bija gatavi pieņemt mūsu kopīgo vēlēšanos dot, lai vēl kāds varētu pagarināt savas dzīves dienas virs šīs zemes un Dievs vēl varētu darboties pie šo cilvēku sirds, un viņi patiesi satvertu mūžīgās dzīvības iespēju.

Vairākus gadus ar starplaiku jau esmu donore, bet šī reize atšķīrās no visām citām – kopīgs misijas prieks, kopīgs iedrošinājums, kopīgas lūgšanas, kopīga atbildība, kopīgs ticības pārbaudījums. Pat kopīgas un siltas draudzes māsas sagatavotās pusdienas kopā ar "Ķelmēnu" maiznīcas ziedoto maizīti varēja baudīt katrs, kas atnāca uz dievnamu. Katrs asins donors kā pateicību saņēma arī sveicienu no veikala "Dabas stacija" – veselīgu un stiprinošu paciņu gan garīgajai, gan fiziskajai veselībai.

Pārdomas par šo piedzīvojumu un doma, ka katra cilvēka ziedotās asinis palīdzēs trim cilvēkiem dzīvot, vēl vairāk ļauj novērtēt to, cik lielu un dārgu Dāvanu mums ir devis Debesu Tēvs. Viņš atdeva visu Savu dzīvību (nevis tikai 450 ml asiņu kā mēs), lai glābtu nevis dažus, bet pilnīgi visus, kas izvēlas pieņemt šo neizmērojamo Dāvanu – mūžīgo dzīvību!

Paldies Dievam par ideju; par dāvāto drosmi organizatoriem to īstenot; par komandu, kura filmēja, rakstīja, montēja, publicēja; par katru, kurš bija gatavs ziedot dažādos veidos; par katru, kurš stāvēja aizkadrā uz lūgšanu ceļiem! "Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts." (Sal. pam. 11:25)

Liels iepriecinājums bija arī aktīvais Rīgas 1. draudzes "čatiņš", kas noteikti vienoja draudzi:

"Lūgsim, lai Dievs caur šo projektu atklāj, ka adventistu draudze nav tikai kāda reliģiska institūcija, bet gan "slimnīca", kuras Ārsts ir Viņš Pats!"

"Ne visi varam piedalīties kā donori, bet visi varam lūgt!"

"Mīļie, nāciet, lūdzu, nodot asinis! Nedarīsim negodu draudzei, sakot, ka mums rūp cilvēki un ka vēlamies palīdzēt, bet praksē te mūsu ir maz!"

"Es jau ceļā!"

"Necerēsim, ka gan jau citi aizies! Nāc Tu!"

"Man izdevās sakārtot tā, lai varētu tikt un kādam palīdzēt ar savām asinīm. Es jau skrienu."

"Šis publiskais notikums, kas tiek organizēts mūsu draudzes telpās, ir ļoti nozīmīga liecība par to, kas mēs esam, ko domājam par dzīvību, izpalīdzību un svešiniekiem."

"Draugi, asinis ir kaut kas, kas mums rūp! Tajās ir dzīvība! Paldies Jēzum par Viņa asinīm mūsu labā!"

"Paldies par iespēju saslēgties lūgšanu ķēdē un tā jebkurā vecumā piedalīties šajā dzīvības straumē!"

"Dievs klausa lūgšanas!"

"Nodod asinis un saņem siltu zupu. Paldies mūsu brīnišķīgajai draudzei!"

"Būtu jauki, ka draudze organizētu ko tādu katru gadu!"

"Daudzpusīgs projekts kā atgādinājums, ka rūpes par savu ķermeni ietekmē ne tikai mani."

"Savā dzīvē būtu varējis nodot asinis 192 reizes, bet nodevu tikai trešo. Nodošu asinis pie katras nākamās izdevības!"

Pāvils Vēstulē galatiešiem Dieva Gara iedvesmots raksta: "Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim." (Gal. 6:9)

Tiešām, lai Dievs dod, ka mēs nepagurtu labajos darbos, jo Viņa atnākšana ir tik tuvu, bet darbs vēl ir darāms!

Baiba Bērziņa

ATSKATS

ATVĒRTO BAZNĪCU DIENA UN BAZNĪCU NAKTS RĪGAS 1. DRAUDZĒ

16. maijā Baznīcu nakts kā garīgās kultūras notikums ar Atvērto baznīcu dienu Latvijā šogad tika organizēta jau trīspadsmito reizi. Rīgas 1. draudze ir piedalījusies visās Baznīcu naktīs, un tāpēc ir iegūta gan pieredze to organizēšanā, gan salīdzinājums par izmaiņām to norisē.

Pozitīva ir Atvērto baznīcu dienas iekļaušana programmā, kas daudzām draudzēm deva iespēju iepazīstināt apmeklētājus ar dievkalpojumu norisi un saturu. Ja sākotnējos gados apmeklētāji dievnamā ieradās vakarpusē, steidzīgi, ar Baznīcu nakts programmā iezīmēto maršrutu un dievnamiem, kuros jāiegriežas, tad šogad bija vērojams, ka visvairāk apmeklētāju ieradās pēc kāda cilvēka personīga aicinājuma. Kā vienmēr gan garāmgājējus, gan koncertu apmeklētājus piesaistīja dzīvā mūzika, kas arī šogad tika nodrošināta ar draudzes mūziķu un muzikālo ģimeņu atbalstu. Mūzikas dažādība un kvalitatīvais izpildījums pat pārsteidza kādu apmeklētāju, kurš bija izbrīnīts, ka tie visi ir cilvēki no draudzes.

Tomēr spilgtākās tikšanās un sarunas veidojās ar apmeklētājiem, kuri bija atnākuši bez draudzes locekļu ielūguma.

Mārtiņš dievnamā ienāca no blakus esošās veģetārās kafejnīcas "Miit", jo bija aizkavējusies tajā norunātā tikšanās. Viņš jau 15 gadus nesmēķē, nelieto alkoholu un ir pārgājis uz veģetāru uzturu, tāpēc bija pārsteigts, ka adventisti atbalsta Ēdenes diētu. Viņš labprāt paņēma bukletu par Dieva 8 veselības principiem. Pavadot viņu ekskursijā pa dievnamu un arī izstādē "Krītošais akmens", bija noprotams, ka viņa garīgie dzīves principi vairāk balstās ezotēriskās praksēs, par adventistiem viņš iepriekš neko nebija dzirdējis. Viņš bija savaldzināts, satiekot dievnamā tik daudz atsaucīgu un laipnu cilvēku. Viņa pēdējo sarunu ar māsu Skaidrīti Teremtu pie Glābšanas vēstures sēriju studiju kartes nācās pārtraukt laika limita dēļ, bet Mārtiņš aizgāja ar apņēmību satikt māsu Skaidrīti kādā no turpmākajiem sabatiem un atsaucās uzaicinājumam piedalīties draudzes Donoru dienā 22. maijā, ko atzīmēja savā plānotājā.

Tālivaldis mūsu dievnamā ieradās ar mērķi sameklēt savas adventistu saknes, jo viņa vecmāmiņa ir bijusi adventistu draudzes locekle – māsa Paukina. Viņš cītīgi izpētīja visas stendā esošās vēsturiskās fotogrāfijas, bet vecmāmiņu tur nesazīmēja. Ieteicām viņam sagaidīt Andra Pešeļa grāmatu par adventistu draudzi, bet pašreiz viņš dāvanā saņēma grāmatas "Ceļš pie Kristus" un "Daniēla noslēpumi".

Savukārt kāds brālis Kristū no katoļu draudzes nopietni interesējās par adventistu ticības pamatmācībām un iegādājās vērtīgo grāmatu "Septītās dienas adventisti TIC".

Didzis no baptistu draudzes jau pazina E. Vaitas grāmatu "Ceļš pie Kristus" un to atzinīgi novērtēja, bet labprāt pieņēma, lai uzdāvinātu vēl kādam Dieva meklētājam. Didzis izteica mūsuprāt vislielāko uzslavu mūsu draudzes kalpošanai Baznīcu nakts pasākumos, pastāstot, ka citviet dievnamos sastaptie gidi rādījuši baznīcas mūrus, vitrāžas un durvis, bet mēs sludinot arī glābšanas vēsti.

Mareks bija liels pretī runātājs, apšaubot ticības un Dieva Vārda nozīmi cilvēka dzīvē, taču sarunas gaitā pieklusa, kad aizdomājās par dzīves noslēgumu un savu vietu mūžībā; bija jūtams, ka viņā ir jautājumi, ko viņš vēl nav gatavs formulēt un izteikt, bet Dieva Gars ir sācis urdīt to vietu cilvēka sirdī, kas paredzēta Dievam un mūžībai.

Priecājos, ka Baznīcu nakts un Atvērto baznīcu dienas notikums nāca tik drīz pēc Septītās dienas adventistu draudzes 130 gadu jubilejas iesākuma svētku un kristību dievkalpojuma 14. maijā. Par to priecājāmies kopā ar dievnama apmeklētājiem un interesentiem, nododot viņiem draudzes jubilejas grāmatzīmi ar QR kodu un plašām papildinformācijas iespējām digitālajos tīklos.

Visā pasākuma laikā tika nodrošināta prasmīga gidu kalpošana gan dievnamā, gan izstādē, sniedzot

Baznīcu nakts. Koncerts Lielajā zālē.

Baznīcu nakts. Izstāde "Krītošais akmens".

informāciju trīs valodās, kad tas bija nepieciešams. Labu sparu un dzīvu noskaņu ienesa arī draudzes jaunākās daļas aktīvā līdzdalība programmas gaitā, kā arī dažāda vecuma apmeklētāji izstādē "Krītošais akmens". Kā vienmēr tikām lutināti ar garšīgu maltīti visas dienas garumā, lai spēki neizsīktu, kalpošanas un līdzdarbošanās prieks pieaugtu gadu no gada, līdz piepildīsies Bībeles lielākais pravietojums ar Kristus atnākšanu godībā un Dieva mūžības valstību kopā ar tiem, kas Viņu mīl.

Elita Lapiņa

Īpašs prieks bija par to, ka šogad daudzi kalpotāji atsaucās publiskajam aicinājumam iesaistīties Baznīcu dienas norisē. Aicinājuma pamatā bija Rakstu vārdi: "Neaizmirstiet viesmīlību! Jo daži ar to, pašiem nezinot, savos namos ir uzņēmuši eņģeļus!" (Ebr. 13:2) Šie vārdi ļoti precīzi raksturoja dienas noskaņu – būt atvērtiem, pieejamiem un gataviem kalpot ikvienam, kuru Dievs ved pāri dievnama slieksnim.

Priecēja, ka atsaucās dažādu kalpošanas jomu cilvēki – gidi, sagaidītāji, grāmatu galda un virtuves kalpotāji, muzikālie un tehniskie kalpotāji, lūgšanu kalpotāji un vienkārši palīgi. Tas atgādināja apustuļa Pāvila vārdus, ka "miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem" un ka ikvienam ir sava Dieva dota vieta kalpošanā. Arī šajā dienā kļuva redzams, ka draudzes spēks nav tikai īpašos talantos, bet kopīgā gatavībā būt par svētību.

Atvērto baznīcu diena un Baznīcu nakts ir kļuvusi par ikgadēju notikumu, un ar katru gadu uzkrājam aizvien vērtīgāku pieredzi – labāk saprotam, kas uzrunā cilvēkus, kas palīdz veidot kontaktu un kur vēl nepieciešami uzlabojumi. Viena no lielākajām grūtībām joprojām ir palīdzēt cilvēkiem spert pirmo soli pāri dievnama slieksnim. Tāpēc šādā dienā īpaši svarīga ir radoša pieeja, spēja improvizēt un izmantot tos resursus, kas konkrētajā brīdī ir pieejami.

Šogad par veiksmīgu un pamanāmu aicinājuma zīmi kalpoja pat vienkārša baltā tāfele, kas tika izmantota kā pārvietojams reklāmas stends. Garāmgājēju uzmanību piesaistīja arī romiešu karavīra manekens, kas rosināja interesi un nereti kļuva par pirmo sarunas sākumpunktu. Cilvēkus uzrunāja arī vienkārša viesmīlība – silta zupa, dzērieni un draudzīga klātbūtne pie dievnama durvīm.

Šādas it kā nelielas lietas palīdz radīt sirsnīgu un atvērtu gaisotni, kurā cilvēkam ir vieglāk apstāties, uzdot jautājumu un iesaistīties sarunā. Tas sasaucas arī ar Elenas Vaitas bieži uzsvērto domu, ka cilvēku sirdis vispirms aizsniedz Kristum līdzīga līdzjūtība, praktiska palīdzība un patiesa interese. Tikai pēc tam bieži atveras ceļš dziļākai sarunai par ticību.

Vērojot cilvēku plūsmu gar dievnamu, kļuva redzams, ka ievērojama daļa garāmgājēju bija ārzemju viesi. Tas ir būtisks novērojums, ko būtu vērts ņemt vērā, plānojot nākamo gadu pasākumus – gan domājot par saturu vairākās valodās, gan par vizuāli saprotamāku informāciju, kas būtu viegli uztverama arī tiem, kuri latviešu valodu nepārzina.

Kopumā šī diena vēlreiz atgādināja, ka misija sākas ar vienkāršu gatavību būt pieejamiem – uz ielas, pie dievnama durvīm, sarunā, smaidā un praktiskā viesmīlībā. Katrs šāds solis var kļūt par iespēju kādam cilvēkam pirmo reizi sastapties ne tikai ar baznīcas ēku, bet arī ar dzīvu, atsaucīgu un ticībā kalpojošu draudzi.

No sirds pateicamies ikvienam kalpotājam, kurš šajā dienā atsaucās aicinājumam un ielika savu daļu kopīgajā darbā! Lai Dievs bagātīgi svētī katru, kas kalpoja, un lai Viņš pats turpina rūpēties par visām sēklām, kas šajā dienā tika sētas cilvēku sirdī. Mēs uzticam Viņam gan redzamos, gan vēl apslēptos augļus, zinot, ka "ne tas, kas dēsta, ir kas, ne tas, kas aplaista, bet Dievs, kas audzē" (1. Kor. 3:7).

Agnis Āriņš, Rīgas 1. draudzes Misijas nodaļas vadītājs

(*Nobeigums 15. lpp.*)

ATSKATS

BAZNĪCU NAKTS TUKUMA DRAUDZĒ

Vēsā un mazliet lietainā maija vakarā Tukuma draudzē valdīja liela rosība. Baznīcu nakts ietvaros klātesošie tika iepazīstināti ar draudzes vēsturi, kā arī ar 116 gadus vecā draudzes nama pārvērtībām, kas tika atspoguļotas fotogrāfijās. Agrākie nama saimnieki bija izteikuši vēlmi, lai viņu nams kļūtu par lūgšanu namu. Tas piepildījās 2006. gadā, kad ēka nonāca Tukuma draudzes īpašumā.

Draudzes augšistabā sanākušie viesi varēja apskatīt senās Bībeles, kuru smagajos koka vākos un tumšajās lapās bija jaušams pat divu gadsimtu smagums. Bībeļu kolekciju papildināja grāmatas par Bībeli – Bībeles vārdnīca, enciklopēdija, konkordance u. c. Apmeklētāji bija pārsteigti par to, ka ir tādas grāmatas, kas padziļināti skaidro Bībeles tekstu un vēsturisko kontekstu.

Bija apskatāma arī ekspozīcija ar nosaukumu "Ieskats ebreju pasaulē". Tā ietvēra vairākus atribūtus, kas raksturo ebreju tautu, – gan tādus, kas ir ietverti Bībelē, gan tādus, kuru tur nav. Piem., kipa, cepurīte, kas nosedz ebreju vīrieša galvvidu, ir kļuvusi par sava veida identitātes zīmi; Dāvida zvaigzne, kuras klātbūtne pie ebreja apģērba kara laikā lielā mērā izšķīra viņa likteni un kas šodien ir attēlota Izraēlas valsts karogā; mezūza – ietvars ar konkrētu Bībeles tekstu, ko ebreji piestiprina pie sava nama durvju stenderes; šofars jeb taure, kas veidots no āža raga (ekspozīcijā tika izmantota replika no sveķiem); talīts – ebreju vīriešu lūgšanu šalle, kas senatnē bija virsējais apģērbs, apmetnis, kas nereti naktīs kalpoja kā sega; menora (replika ar svecēm) – Vecās Derības lukturis, kas izgaismoja Svētnīcas telpu un kurā pildīja tīru olīveļļu. Liela uzmanība tika pievērsta atribūtiem, ar ko ebreju ģimenes tradicionāli sagaida Sabatu – svečturim ar svecēm, glāzēm ar vīnogu sulu un halam – pašceptai pītai Sabata maizei, diviem kukulīšiem, kas simbolizē divas mannas porcijas, ko ebreji saņēma tuksnesī pirms Sabata. Viesiem bija iespēja ne tikai to redzēt, bet arī nogaršot. Maizes kukulīšus cienastam bija sacepušas mūsu draudzes māsas.

Apmeklētāji labprāt apskatīja, lasīja un uzklausīja aprakstus par šīm lietām. Jāsaka, tas viss kalpoja kā lielisks ierosinājums turpināt dialogu jau plašāk. Piemēram, citkārt grūti izprotamais un pieņemamais jautājums par Sabatu šajā reizē izpelnījās sevišķu interesi.

Vakara noslēgumā kā skanīga ceļa maize klausītājus priecēja skaists koncerts, kura beigās kā kopīga lūgšana izskanēja Latvija himna.

Kā sacīja kāda draudzes māsa: "Ticu, ka katrs, kas šajā Baznīcu naktī ieskatījās ebreju pasaulē, ieskatījās tautā, ko Dievs sauc par Savu. Kā tas bija senatnē, kad Dievs caur ebrejiem atklāja Savu gribu un nodomu, ticu, ka tāpat Viņš atklājas arī mūsu dienās, pat ja tas notiek caur vieglu pieskārienu Viņa tautas dzīvei šodien."

Sandra Piene un Kaspars Giberts no Tukuma draudzes

Foto: Arnis Bičolis, Madara Bokmane

JŪRMALĀ TIEKAS BALTIJAS ŪNIJAS DRAUDŽU VECĀKIE

No 17. līdz 19. aprīlim Jūrmala kļuva par tikšanās vietu Baltijas ūnijas draudžu vecākajiem un viņu dzīvesbiedriem. Ikgadējā retrītā piedalījās apmēram 95 dalībnieki, tostarp Baltijas draudžu savienību vadītāji un mācītāju nodaļu pārstāvji. Īpašais viesis no Transeiropas divīzijas bija Mācītāju asociācijas sekretārs Deivids Nīls (*David Neal*), kurš vadīja lielāko daļu retrīta nodarbību – vienu piektdienas vakarā, divas sabatā un vēl divas svētdienā.

Savās lekcijās viņš runāja par draudzes vecākā kalpošanu 21. gadsimtā un izaicinājumiem, ar kuriem nākas saskarties mūsdienu sabiedrībā. Īpaša uzmanība tika pievērsta misijas garam, draudzes misijas kultūrai un dažādiem vadības stiliem.

Sabata dievkalpojumā Deivids Nīls izmantoja salīdzinājumu starp kruīza kuģi un glābšanas kuģi, aicinot pārdomāt, kura pieeja efektīvāk sasniedz cilvēkus evaņģelizācijas darbā. Balstoties Apustuļu darbu grāmatas 27:37–44 aprakstā par kuģa bojāeju, viņš raksturoja draudzes būtību, pretstatot divas pieejas — noslēgtu "cietoksni" un atvērtu, uz misiju vērstu draudzi. Tika uzsvērts, ka dzīvīga draudze nepastāv pati sev, bet kalpo citiem, iesaista savus locekļus un dzīvo ar misijas apziņu.

Lekcijās tika skartas arī kultūras atšķirības Baltijas valstīs. Nīls norādīja, ka Igaunija ir ļoti sekulāra, Latvijā reliģiskums ir nedaudz izteiktāks, savukārt Lietuva vairāk raksturojama kā katoļu zeme. Tika pārrunāts, kā šajās atšķirīgajās vidēs sasniegt cilvēkus ar evaņģēlija vēsti. D. Nīls atsaucās uz Elenas Vaitas principu — vispirms veidot attiecības ar cilvēkiem, ievērot viņu vajadzības, palīdzēt tās piepildīt un tikai pēc tam dalīties ar evaņģēlija vēsti.

Vadības nodarbībās uzmanība tika pievērsta dažādiem līderības stiliem un iespējām apzināti attīstīt sevi vairākās svarīgās jomās. Tika runāts par proaktivitāti, skaidru mērķu izvirzīšanu, prioritātēm, sadarbību, spēju uzklausīt un izprast citus. Vienlaikus tika uzsvērta arī iekšējo vērtību nozīme. Patiess vadītājs aug ne tikai prasmēs, bet arī raksturā, viņš ļauj Kristum sevi pārveidot, kļūst pazemīgs, līdzjūtīgs, iekļaujošs un gatavs mācīties no jauna. Galvenā doma caurvija visas tikšanās: vadība nav tikai prasme vadīt, bet arī sirds attieksme un personības briedums.

Retrīta laikā notika arī paneļdiskusija, kuru vadīja Baltijas ūnijas prezidents Dāvids Nimmiks (*David Nõmmik*). Diskusijā tika pārrunāti draudžu vecākajiem aktuāli jautājumi: kā atpazīt Dieva aicinājumu kalpošanai un kā saglabāt savu garīgo dzīvi ikdienas pienākumu vidū. Tika atzīts, ka draudžu vecākie bieži apvieno pilnas slodzes darbu ar brīvprātīgu kalpošanu draudzē, tādēļ atrast laiku personīgām Bībeles studijām un lūgšanām kļūst arvien sarežģītāk. Diskusijās tika uzsvērts, ka tikai ar sabata dievkalpojumiem nepietiek, lai uzturētu dziļu garīgo dzīvi. Vēl viena nozīmīga tēma bija sludināšana, daudziem draudžu vecākajiem tas ir izaicinājums, jo kvalitatīvai svētrunu sagatavošanai nepieciešams laiks.

Papildus paneļdiskusijai dalībniekiem bija iespēja dalīties pieredzē par savu draudžu kalpošanu un misijas darbu. No Igaunijas pieredzē dalījās "Pärli" draudzes vecākais Stanislavs Karlovs (*Stanislav Karlov*), kurš stāstīja, ka pēc kalpošanas krievu draudzē Tallinas centrā viņš savu pašreizējo darbu "Pärli" draudzē cenšas veidot citādāk un ar jaunu skatījumu. Pārstāvis no Latvijas Ulvis Skadiņš stāstīja par draudzes iniciatīvām sasniegt vietējo sabiedrību, organizējot draudzes vakarus un sarunu tikšanās ar sabiedrībā zināmiem cilvēkiem. Savukārt draudzes vecākais no Lietuvas, kurš kalpo arī kā Bībeles darbinieks, dalījās pieredzē, kas gūta literatūras izplatīšanā un sarunās ar cilvēkiem uz ielas un viņu mājās.

Baltijas ūnijas prezidents atzina, ka atsauksmes par retrītu bija pozitīvas, vienlaikus saņemti arī ierosinājumi nākamajiem pasākumiem. Viņš uzsvēra, ka viens no retrīta mērķiem ir ne tikai mācīties un iedvesmoties, bet arī atpūsties, stiprināt savstarpējās attiecības un pavadīt laiku kopā ar dzīvesbiedriem un citiem kalpotājiem.

Patrīcija Oberte
Foto: Gustavs Melngalvis

SVĒTS TILTS STARP ZEMES RŪPĒM UN DEBESU MĪLESTĪBU

9. maijā Tukuma draudzē Mātes dienai veltītajā svētku dievkalpojumā, ko organizēja jaunieši, tika runāts par mīlestību, apsardzību un dziļu uzticību starp bērnu un māmiņu.

Mātes lūgšanu uzskata par pašu stiprāko tādēļ, ka tā dzimst mīlošas sirds dziļumos un tai nav šķēršļu ceļā pie Dieva. Šajā dienā draudzes locekļi liecināja par notikumiem savā dzīvē, kas atklāja, ka mātes mīlestība ir svēts tilts starp zemes rūpēm un Dabesu mīlestību. Draudzes sienās Mātes diena iegūst savu patieso dziļumu, no jaukas tradīcijas pārtopot par pazemīgu pateicību mātei. Viņas patiesā beznosacījuma mīlestība ir Dieva mīlestības zemes atspulgs. Jesajas grāmatā 66:13 Dievs saka: "Kā māte iepriecina savus bērnus, tā Es jūs iepriecināšu [..]"

Pirmā bija Kaspara liecība. Viņš atcerējās, kā viņa septītajā dzimšanas dienā māmiņa viņu iepriecināja, aizvedot uz Rīgu, uz Ķīšezeru pabraukt ar katamarānu. Diena bija ļoti saulaina, viņi bija iebraukuši tālu ezerā, kad pēkšņi apmācās, sākās spēcīga lietusgāze. Tās bija ūdens straumes. "Es ļoti satraucos," stāstīja Kaspars, "un jautāju mammai, kādēļ tā notika. Tā nevajadzēja būt. Bija tik skaidras debesis! Tikpat pēkšņi, kā bija sācis līt, mākoņi atkal izklīda un spoži uzspīdēja saule. Māmiņa iesaucās: "Skaties!" Es ieraudzīju varavīksni. Nevis pusloku, kā parasti, bet pilnu apli. Košu un skaidru. Tādu varavīksni nekad vairs neesmu redzējis. Tad es sapratu, ka Dievs man atklāja Savu mīlestību."

Līga ar prieku stāstīja par savas piecus gadus vecās meitas Leldes lūšanām. Meitene vienmēr ir priecīga pateikties lūgšanā par azaidu, atceras lūgt, ja pati vai kāds cits jūtas slikti. Vakaros lūdz, lai no rīta, ejot uz bērnudārziņu, būtu jauks laiks. Meitenītei bija nopirkti jauni gumijas zābaciņi, bet vairākas nedēļas pieturējās saulains laiks, un nebija iemesla tos uzvilkt. Sausuma dēļ jālaista dārzs. Leldīte ierosināja lūgt pēc lietus. Tad puķītes un zālīte padzersies un viņa ies jaunajos zābaciņos. Visiem būs labi. Cik mīļas Debesu Tēvam ir sirsnīgas, patiesas sirsniņas lūgšanas!

Aivis liecināja, ka viņa dzīvību ir izglābusi mamma. Viņi dzīvojuši lauku mājā. Viņam bijuši trīs vai četri gadiņi. Reiz, kad mammas nav bijis mājās, viņš rotaļājies viens. Uzrāvis sērkociņu un to degošu iemetis savā mantu kastē. Liesmas strauji gājušas pa sienu augšā un pārmetušās uz aizkariem. "Istabā pēkšņi ieskrēja mamma, norāva aizkarus, nodzēsa uguni. Tobrīd viņai nevajadzēja būt mājās, tas bija brīnums, ka viņa atgriezās tieši īstajā brīdī. Es biju glābts!" stāsta Aivis.

Par savu meitu bērnību sirsnīgs stāsts ir Dacei. Viena epizode. "Biju nopirkusi jaunas, dārgas brilles. Man ļoti patika rāmji kapara krāsā, bet biju nopirkusi zaļganas. Jaunākā meita, tikai gadiņu veca, tās paņēma kā rotaļlietiņu un salauza. Bojājums neatbilda garantijas noteikumiem. Brilles bija vajadzīgas darbā, bez tām nevarēju iztikt, devos pie pārdevēja. Man par brīnumu, brilles apmainīja. Šoreiz, necerēti, tās bija kapara krāsā."

Māsai Līvijai bija liecība no savas bērnības pagājušā gadsimta piecdesmitajos gados. Viņai tad bija 12–13 gadu. Līvija stāsta: "Sabiedrībā nosodīja jebkuru Dieva vārda pieminēšanu. Publiski to pieminēt nedrīkstēja. Mūs audzināja mamma. Bija ļoti sarežģīts laiks, jāuzmanās,

ko runāt, bieži grūtības ar pārtiku. Dobelē maizi izsniedza svētdienās. No rīta 8.00 un pēcpusdienā. Katram cilvēkam vienu kukulīti. Tādēļ gājām visi, arī bērni. Pilsētā dzīvoja arī mūsu vecmāmiņa. Gājām pie viņas, lai sagaidītu otro maizes izdalīšanu. Dzīvoklī bija reproduktors. Reizi nedēļā, svētdienā, bija pārraide bērniem. To gaidījām un labprāt klausījāmies. Reiz bija radiouzvedums – M. Tvena "Toma Soijera piedzīvojumi". Tajā skanēja dziesma, milzīgs pārsteigums, Vera Singajevska dziedāja dziesmu ar vārdiem par Jēzu. Lūk, tās pēdējais pants: "Jēzus pēdās staigājiet, / Maziem brāļiem palīdziet, / Visiem, visiem jāzina –/ Jēzus pieņem grēciniekus!"" Tad nāca pārsteigums zālē – sastājās koris un nodziedāja šo dziesmu!

Noslēguma liecība bija Lanai. Viņa vadīja svētku dievkalojumu. Viņas stāsts sākās 1997. gadā. Dažas nedēļas pēc piedzimšanas viņu, izsalkušu, neaprūpētu, kliedzošu, atrada kaimiņiene. Bērns vairākas dienas bija atstāts viens. Abi vecāki bija alkoholiķi un atstāja mazo, lai ar draugiem dzertu. Tā maziņā Lana nokļuva bērnu namā un bija tur pusotru gadu. Tajā laikā kādas citas ģimenes tēvs nolēma adoptēt bērnu. Pašiem bija viena meita, bet vairāk bērnu viņiem nebija. Vecāki gribēja, lai meitiņai būtu brālītis vai māsiņa. Lana nesauc notikušo par veiksmi. Viņa ir pārliecināta, ka tā bija Dieva vadība, ka šie vecāki izlēma viņu adoptēt. Savas dzīves sākumu Lana apraksta dzejā. Lūk, dažas rindas no tās:

"Ir kāda maza meitenīte,
Viņa nezināja, kas viņu sagaida.
Viņu ieskāva tumsa,
Bads un nelaime viņu uzlūkoja.
Vai esmu pamesta un viena,
Šī tumsa ir manas beigas?
"Viņa ir nolemta,"
Tā viņi teica.
Skat, tur kāds mani ved!
Vai tiešām cerība pastāv?
Viņa to apķēra cieši
Un nelaida ārā no rokām.
Tā, šī ciešā mīlestība,
Kas bija viņai uz viņiem."

Lana stāsta: "Bija ļaudis, kuri runāja, ka man ir slikti gēni, ka es izaugšu par alkoholiķi kā mani bioloģiskie vecāki. Bet mani jaunie vecāki neklausījās šīs runas. Tagad es varu pateikties Dievam, ka esmu izaugusi ļoti mīlošā ģimenē. Es tajā nekad neesmu jutusies pamesta vai nemīlēta. Mamma vienmēr saka, ka, kopš viņa mani paņēma pie sevis, visu dzīvi viņa ir nesusi mani savos apskāvienos, lūdzot par mani. Šīs lūgšanas noteikti ir palīdzējušas. Visu dzīvi esmu jutusi Dieva vadību, un iespējas, kuras Viņš man devis, ir neaprakstāmi bagātas".

Svētkus ar siltiem vārdiem noslēdza jaunieši. Viņi vērsās pie savām mātēm zālē ar pateicību par mīlestību, nenogurstošām lūgšanām, rūpēm, atbalstu un uzdāvināja jaukas dāvaniņas.

Oksana Pugačova no
Tukuma draudzes
Foto: Arnis Bičolis

IKGADĒJĀ CEĻA MEKLĒTĀJU BĪBELES VIKTORĪNA

26. aprīlī Cēsu draudzes telpās norisinājās ikgadējā Ceļa meklētāju Bībeles viktorīna. Šogad visi Ceļa meklētāji cītīgi lasīja un apguva Salamana pamācības. Rīts iesākās ar kopīgu slavēšanu un iedrošinājumu no paša Salamana.

Šai Bībeles viktorīnai rūpīgi gatavojās 14 komandas, no kurām divas startēja vecuma grupā 16+. Neizpalika arī komandas, kurām šī bija pirmā dalība Bībeles viktorīnā, šoreiz tāda bija komanda no Jelgavas kluba.

Pirms komandas pārbaudīja zināšanas par Salamana pamācībām, katrs klubs parādīja īpaši sagatavoto priekšnesumu savai vizītkartei. Dažas komandas dziedāja, citas rādīja nelielas izrādes, bet vēl citi klubi, ejot līdzi laikam, bija izveidojuši video. Kad visi savstarpēji iepazinās, pienāca laiks 35 jautājumiem par šī gada Bībeles grāmatu.

Viktorīna norisinājās tā, ka katrai komandai bija savs dators, kurā tika ievadītas atbildes uz ekrānā redzamajiem jautājumiem. Jautājumu atbildēšana kļuva tikai par pirmo daļu no viktorīnas, jo turpinājumā dalībnieki piedalījās aktivitātēs septiņās stacijās. Tajās pārbaudīja fizisko ātrumu, zināšanas par zelta pantiem, aktiermeistarību un arī inženierijas prasmes, jo vienā no stacijām komandām vajadzēja sacensties Salamana tempļa augstākās konstrukcijas uzbūvēšanā.

Daudzie jautājumi un aktivitātes radīja lielu apetīti ne tikai viktorīnas dalībniekiem, bet arī līdzi atbraukušajiem skolotājiem un atbalstītājiem. Par gardajām pusdienām parūpējās māsas Ilona un Irēna no Cēsu draudzes.

Lai arī laikapstākļu prognozes solīja vētru, sniegu un stipru vēju, Dievs parūpējās, lai āra aktivitātei – slēpņošanas (*geocaching*) nozīmītes iegūšanai – netrūktu saules un pūstu vien neliels vējš. Dalībniekiem, orientējoties pēc koordinātām, vajadzēja atrast astoņas burciņas dažādās vietās Cēsīs. Gandrīz visas burciņas izdevās atrast, lai gan reizēm gadījās, ka burciņām bija "pieaugušas kājas". Šīs aktivitātes laikā dalībnieki iepazina Cēsu atjaunoto Pirtsupīti, kā arī vairākus līdz tam nezināmus bērnu laukumus.

Atgriežoties draudzes telpās, ārā sākās neliels sniegputenis, taču tas netraucēja noslēdzošajām dienas aktivitātēm. Gaidot vienas komandas atgriešanos, visi klātesošie iesaistījās kopīgā spēlē: aktivitātes vadītājs nosauca kādu Bībeles grāmatu, un dalībniekiem pēc atmiņas, vai arī sekojot citiem, vajadzēja nostāties attiecīgajā zāles pusē – Vecās vai Jaunās Derības pusē. Skatoties no malas, varēja secināt, ka mūsu jaunieši ļoti labi pārzina Bībeles grāmatas.

Kā jau viktorīnās ierasts, neizpalika arī apbalvošana. Visas komandas saņēma kādu pakāpi – pirmo, otro vai trešo –, jo ikviens ieguldīja daudz laika un spēka, gatavojoties šim lielajam notikumam. Kā piemiņas dāvanu katrs dalībnieks saņēma zaļu krūzīti ar uzrakstu "Bībeles viktorīna 2026".

Paldies ikvienam, kurš iesaistījās šī gada Bībeles viktorīnas tapšanā: jautājumu veidotājiem, punktu skaitītājiem, mūziķiem, aktivitāšu organizatoriem un skolotājiem, kuri palīdzēja dalībniekiem sagatavoties! Īpašs paldies mūsu Debesu Tēvam, kurš devis mums iespēju mācīties Viņa Vārdu!

Uz tikšanos jau šīs vasaras Ceļa un Piedzīvojumu meklētāju nometnē!

Patrīcija Oberte
Foto: Uldis Plendišķis, Patriks Gredzens

Dalībnieku iespaidi

"Ceļa meklētāju Bībeles viktorīna par Salamana pamācībām, manuprāt, bija ļoti vērtīga pieredze. Īpaši patika sadraudzība, garšīgais ēdiens un iespēja atkal redzēt tik daudz cilvēku vienkopus mūsu foršajās CM formās. Paldies organizatoriem par jauki sagatavoto viktorīnu!" (*Emīlija no Smiltenes*)

"Man patika, bija jautri, īpaši atraktīvie uzdevumi." (*Andis no Jelgavas*)

"Pasākumā piedalījāmies pirmo reizi, tāpēc bija mazliet bail, kā būs, bet bija labi, jo bija daudzi pazīstami no nometnes. Pasākumā varēja sajust vienotību, būt kopā un kopā iepazīt Dieva Vārdu." (*Liene no Jelgavas*)

"Mūsu komandai šī viktorīna bija diezgan vērtīga pieredze, komandā bija liela zināšanu daudzveidība, un cits cita sniegto informāciju labi varējām papildināt, veidojot atbildes uz jautājumiem. Aktivitātes bija labi pārdomātas, bija iespēja iesaistīties un sastrādāties visiem komandas dalībniekiem. Bija jauki redzēt arī citu CM klubu sastāvus un piedalīties aktivitātēs tiem līdzās. Kopumā mēs, pateicoties šim pasākumam, ieguvām gan labu pieredzi, sadarbojoties komandā, gan vērtīgas mācības dzīvei no Salamana pamācībām." (*Zelta gudrības meklētāji jeb Rīga 7 16+ komandas atziņas*)

Vai Elenas Vaitas grāmatas mūsdienās būtu sagrozītas?

Andris Pešelis,
mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas un
SDA vēstures un Elenas Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs

Elenas Vaitas mantojuma fondā atrodas visi Elenas Vaitas rokraksti. To pētniecība ir ārkārtīgi interesanta, jo šajos rokrakstos var tieši vērot daudzu slavenu Elenas Vaitas citātu tapšanu. Šajos rokrakstos ir svītrojumi, kurus ir veikusi pati Elena Vaita, kā arī pašas Elenas Vaitas veiktie papildinājumi. Šāds pētniecības darbs kļūst sevišķi interesants, kad rodas iespēja salīdzināt Elenas Vaitas rokrakstus ar šo tekstu publikācijām viņas grāmatās. Vairāki adventistu studenti, kas raksta savus maģistra vai doktora darbus kādā no Vaitas aplūkotajiem jautājumiem, pēta šos manuskriptus Elenas Vaitas fondā. Šie manuskripti ir pieejami. Tos neviens neslēpj. Nepieciešams vienīgi pamatot savu vajadzību, un ir jāzina konkrēts pētījuma temats, jo šo rokrakstu ir ļoti, ļoti daudz. Elenas Vaitas mantojuma fondā ir arī muzeja izstāde interesentiem, taču nopietnākiem pētniekiem ir pieejams viss arhīvs.

Eksistē Elenas Vaitas grāmatas, kuras ir izdotas 19. gadsimtā, un tās var salīdzināt ar mūsdienās izdotajām. Atšķirību tur nav nekādu. Protams, var diskutēt par tulkojuma niansēm.

Latviešu valodā vien pastāv trīs dažādi grāmatas "Laikmetu ilgas" tulkojumi, no kuriem publicēts ir tikai Jāņa Zariņa tulkojums Daces Moricas redakcijā. Tomēr eksistē vēl Skaidrītes Teremtas un Amālijas Karnovskas tulkojumi.

Par tulkojumiem un to precizitāti vienmēr var diskutēt. Tomēr, kad salīdzina 19. gadsimta Elenas Vaitas grāmatas angļu valodā ar mūsdienās izdotajām, tur nav būtisku tekstuālu atšķirību. Par to rūpējas adventistu literatūras izdevniecību redaktori.

No kurienes tad radies apgalvojums, ka Elenas Vaitas grāmatas būtu sagrozītas? Tas ir pavisam vienkārši: šo apgalvojumu izplata cilvēki, kuri vēlas apstiprinājumu kādai savai idejai, ko tie balsta it kā Vaitas rakstītajā, bet, tā kā Elenas Vaitas darbos viņi pierādījumus savu ideju pamatotībai neatrod, tie apgalvo, ka šie pierādījumi gan pastāv, bet tiek slēpti. Tomēr šādam apgalvojumam nav nekāda pamata, un tas ir visai manipulatīvs. Ja pierādījums pastāv, tad tas ir "jāceļ galdā". Taču minētie cilvēki apgalvo, ka pierādījumi tiek slēpti, bet viņi zina, kā ir patiesībā. Par līdzīgām viltībām savā laikā brīdināja arī Jēzus, stāstīdams par krāpniekiem: "Tāpēc, kad tie jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, – tad neizeita ārā; redzi, Viņš ir kambaros, – tad neticiet." (Mt. 24:26) Tā arī, runājot par E. Vaitas darbiem, ir ļaudis, kas saka, ka kādi no tiem esot apslēpti "kambaros". Taču tādiem apgalvojumiem nav nekāda pamata.

Esmu sastapis cilvēkus, kuri saka, ka arī "Laikmetu ilgas" esot sagrozītas. Piemēram, viņi saka, ka teksts, kas runā par Svētā Gara dievišķību, esot pievienots bez E. Vaitas ziņas. Taču es pats savām acīm esmu redzējis 19. gadsimtā angļu valodā izdotās "Laikmetu ilgas", un tur šis citāts ir savā vietā. Svētais Gars ir nosaukts par Dievības trešo personu, arī par Kristus dievišķību visi citāti tur ir savās vietās. Nekas nav sagrozīts.

Mums jābūt pietiekami pazemīgiem apzināties, ka ne vienmēr visu esam sapratuši pareizi, un jābūt atvērtiem ieklausīties tajā, ko saka Praviešu Gars.

Aplūkosim citātu par Svēto Garu kā Dievības trešo personu angļu 1898. gada "Laikmetu ilgu" izdevumā (skat. ilustrāciju).

(*Nobeigums 15. lpp.*)

Sin could be resisted and overcome only through the mighty agency of the third person of the Godhead, who would come with no modified energy, but in the fulness of divine power. It is the Spirit that makes effectual what has been wrought out by the world's Redeemer. It is by the Spirit that the heart is made pure. Through the Spirit the believer becomes a partaker of the divine nature.

Citāts par Svēto Garu kā Dievības trešo personu angļu 1898. gada "Laikmetu ilgu" izdevumā.
Šajā ilustrācijā tas veidots no divām daļām, jo atrodas atvērumā – 802. lpp. beigās un 803. lpp. sākumā.

Draudze kā viena miesa un viens gars

Viesturs Reķis, DMin, Rīgas draudzes "Cerība" un Bauskas draudzes mācītājs

Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā tomēr ir viena miesa, tā arī Kristus. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu.
(1. Vēstule korintiešiem 12:12, 13)

Šobrīd dzīvojam lielu kontrastu pasaulē – politisko domstarpību, kultūru sadursmju, sociālās nevienlīdzības un identitātes konfliktu izpausmēs, tādējādi radot dziļas naida un neiecietības plaisas starp cilvēkiem. Tai pašā laikā – jo lielāki sasniegumi tehnoloģiju un sakaru jomā, jo lielāka absurdu viedokļu dažādība. Bet, šķiet, kaut kas līdzīgs bijis arī apustuļa Pāvila dienās ne tikai sabiedrībā, bet arī kristiešu vidē, draudzē. Tādēļ viņa vārdi Vēstulē korintiešiem skan tik aktuāli. Faktiski tajos ir pat zināms izaicinājums sabiedriskajiem uzstādījumiem, kur vērtēta tiek dominance pār citiem.

Apustulis Pāvils piedāvā sava veida redzējumu par cilvēci, kurā dažādība netiek iznīcināta, bet apvienota vienā veselumā. Un tas nav kaut kāds sociāli politisks projekts, tā ir garīga realitāte, kas pamatota Dievā.

Domāju, ka pirmās draudzes laikā tas, kas saistīja cilvēkus pie kristīgās sabiedrības, bija garīgā sadraudzība. Tas bija vienojošais elements. Svētais Gars bija nojaucis sienu starp bagātajiem un nabagiem, starp jūdiem un pagāniem, tas nebija cilvēku veikums. Jāsaprot, ka cilvēki var viens otru iznīcināt ar visniecīgāko aplamo pieskārienu.

Apustuļa Pāvila metafora par miesu un tās locekļiem vedina domāt, ko tad īsti nozīmē piederība kopienai, kurā katrs ir atšķirīgs, bet visiem ir sava vieta un visi ir nepieciešami cits citam. Kas ir tas virzošais spēks un vienojošais elements?

Pāvils raksta: *"Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu* [..], *tā arī Kristus."* Tā ir dziļi simboliska, labi saprotama un praktiska aina. Cilvēka ķermenis sastāv no dažādiem orgāniem, tiem katram ir sava funkcija, un tie visi darbojas vienotā sistēmā. Apustulis Pāvils ar to aino draudzi, kura nav uniformēta, vienādi ieprogrammēta masa, bet ļoti dinamiska garīga kopiena. Tajā katrs loceklis ir dziļi individuāls, bet tajā pašā laikā saistīts ar citiem, lai veidotos funkcionāla vienība.

Ja draudze ir Kristus miesa un tai piederīgie ir šīs miesas locekļi, tad mūsu garīgā dzīvība ir atkarīga no tā, cik ļoti mēs apzināmies savu atkarību cits no cita. Tādēļ vienotība nav tikai kāda iedomāta ideja, bet garīga realitāte.

Arī Elena Vaita, runājot par draudzi, uzsver savstarpējās atkarības nozīmi: *"Dievs ir iekārtojis Savu draudzi kā vienotu veselumu, kur katrs loceklis ir atkarīgs no otra."* (*Liecības draudzei*, 4. sējums) Viņa daudzkārt uzsvēra, ka vienotība Kristū ir tā, kas ved uz kopēju mērķi.

Pāvils turpina: *"Jo mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu – gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie."* No tā varam noprast, ka Pāvila ieskatā kristīgā vienotība pārsniedz sociālās, etniskās un kultūras robežas. Tā sniedzas daudz tālāk, iekļaujot īpašu garīgo komponenti. Savā veidā tas bija radikāls vēstījums antīkajā pasaulē, un, jāsaka, tas ir tikpat radikāls arī šodien, kad vadošais ir personīgās apliecināšanās un karjeras nozīmīgums.

Mārtiņš Luters saprata, ka: *"Kristībā mēs visi kļūstam vienādi Dieva priekšā."* Ar to nav jāsaprot, ka esam identiski, pēc vienas formas veidoti, bet ka tā ir vienāda vērtība un cieņa. Tam vajadzētu izslēgt paaugstināšanos un cīņu pēc ietekmes. To vajadzētu atstāt Dieva ziņā.

Elena Vaita domāja par to līdzīgi un mudināja savus laikabiedrus saprast, ka: *"Kristū nav šķelšanās; visi, kas Viņu pieņem, kļūst par vienu ģimeni."* Vienotība nav tikai teoloģiska ideja, tā ir realitāte, ko var redzēt attiecībās starp cilvēkiem.

Svarīgi saprast, ka vienotība nav vienādība. Pāvils nekad nav centies izdzēst atšķirības, bet redzējis tās kā papildinājumu, ar ko varam bagātināt cits citu. Katram draudzes loceklim ir sava funkcija, un tieši dažādība padara to pilnīgu. Draudzes vienotība nav vienādībā, bet kopīgā paklausībā vienam Kungam.

Elena Vaita daudzkārt centās darīt saprotamu, ka dažādās dāvanas, kas dotas ticīgajiem, ir dotas draudzes stiprināšanai, nevis šķelšanai. Mēs varam papildināt cits citu un

> "Kristū nav šķelšanās; visi, kas Viņu pieņem, kļūst par vienu ģimeni. (E. Vaita)

tā bagātināt mūsu kalpošanu un ietekmi sabiedrībā. Apustuļa Pāvila norādījums, lai mēs būtu *"dzirdināti ar vienu Garu"*, vedina saprast, ka tas ir nepārtraukts garīgs process. Vienotībai ir jābūt izdzīvotai ikdienā.

Kristīgā kopiena nav kas tāds, ko cilvēki rada, mēģinot tajā ielikt kaut ko no cilvēku ideāliem, bet gan realitāte, ko cilvēkos rada Dievs. Svētā Gara vienība ir jāuztur, lai ļaužu sirdis varētu augt vienotībā Kristū. Tā ir garīga pieredze un misijas sirds. Tas ir veids, kā Dievs tiek pagodināts.

Bez mīlestības jebkura vienotība kļūst formāla un virspusēja. Mīlestība ir tas spēks, kas savieno dažādos locekļus vienā veselumā. Kad šī dievišķā mīlestība ir iemājojusi sirdī, to var ieraudzīt mūsu savstarpējās attiecībās.

Kopsavelkot var sacīt, ka apustuļa Pāvila pirmās vēstules korintiešiem divpadsmitās nodaļas fragments divpadsmitajā un trīspadsmitajā pantā nav tikai teoloģisks teksts, bet gan sava veida dzīves manifests. Tas ir izaicinājums individuālismam pieņemt kristīgās kopienas realitāti, kurā katrs ir atkarīgs no citiem un reizē atbildīgs par citiem. Pāvils runā par kopienu, kurā ir ietverti visi, kurā valda vienotība, kas bagātina, jo ikkatrs pieder Kristum. Lielākais draudzes kā Kristus miesas vienotības šķēlējs ir pašpaļāvība un savtīgums. Pazemība un cieņa, apzinoties vienotību Kristū, ir labākā liecība par Dieva mīlestību sabiedrībā, kurā dzīvojam.

Lai Dievs stiprina draudzi kā vienu miesu, dzirdinot to ar Savu Garu!

(*Aktuālais jautājums, turpinājums no 13. lpp.*)

Šis pats citāts Skaidrītes Teremtas tulkojumā:

"Grēku varēja atvairīt un pārspēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kas nāks nevis ar samazinātu spēku, bet dievišķā spēka pilnībā. Gars ir tas, kas dara spēkā esošu to, ko bija sasniedzis pasaules Glābējs. Gars dara sirdi šķīstu. Caur Garu cilvēks kļūst dievišķās dabas dalībnieks."

Šis pats citāts Amālijas Karnovskas tulkojumā:

"Grēkam varēja pretoties un to uzvarēt tikai caur trešās dievības personas spēcīgo darbību. Garam bija jānāk ne ierobežotā mērā, bet dievišķā spēka pilnumā. Sv. Gars ir tas, kas dara ietekmīgu to, ko pasaules Pestītājs panācis. Sv. Gars šķīsta sirdi. Caur Sv. Garu ticīgais kļūst par dievišķās dabas dalībnieku."

Šis citāts Jāņa Zariņa tulkojumā:

"Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā. Svētais Gars dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs. Svētais Gars šķīsta sirdi. Ar Svētā Gara starpniecību ticīgais iegūst dievišķo dabu."

(*Atvērto baznīcu diena un Baznīcu nakts Rīgas 1. draudzē, turpinājums no 7. lpp.*)

Pateicība visiem kalpotājiem, kuri atsaucās noorganizēt šo Atvērto baznīcu dienas un vakara programmu, sākot ar dievkalpojuma ieskaņu slavas dziesmās Dievam, turpinot ar pacilājošu, stiprinošu dievkalpojumu un svētīgu programmu visas dienas garumā! Paldies Agnim Āriņam un komandai! Paldies Rihardam Holmam par skaņas nodrošinājumu! Bija liels prieks, ka dievkalpojumu un koncertu varēja dzirdēt ne tikai zālē, bet arī baznīcas pagalmā. Pateicība ikvienam mūziķim, kas slavēja Dievu ar katram doto talantu jeb Dieva dāvanu, Anitrai Rozei, kura skaisti pieteica koncertprogrammu ar dažādiem garīgi stiprinošiem citātiem, un Ingrīdai Markusai, kura bagātināja mūziku ar dzejas skaistajiem vārdiem.

Gatavojoties un domājot par šo Baznīcu nakts pasākumu, rodas sajūta, ka tas viss ir stāsts par to, kā Dievs ir darbojies pie Savas draudzes. Tas ir par to, kā mēs varam apkārtējiem liecināt, kāds ir Dievs, un parādīt, ka baznīca nav kaut kas garlaicīgs, bet baznīca, draudze – tie esam mēs.

Turpināsim lūgt par tiem, kuri ienāca, interesējās. Lai kaut solītis tiktu sperts tuvāk Debesu Tēvam! Slava un pateicība Dievam par visu!

Elīna Strance

Atvērto baznīcu dienā biju gids izstādē "Krītošais akmens". Darīju to pirmo reizi. Protams, tēma ir zināma, bet tieši šajā izstādē darbojies nebiju. Iepazinos ar to īsi pirms izstādes atklāšanas. Biju pie pēdējā stenda, kad ieradās pirmie apmeklētāji, un man bija jāpavada viņi cauri ekspozīcijai. Tā kā man Endrūsa Universitātē drīzumā būs jāraksta zinātniskais darbs, biju priecīgs, ka radās šī iespēja, jo kur gan var labāk apgūt Daniēla grāmatas pravietojumus, ja ne praktiski stāstot par to cilvēkiem izstādē, kas veltīta tieši šai tēmai!

Biju gids vairākām interesentu grupām. Apmeklētāju attieksme bija ļoti atšķirīga. Dažiem jau sākumā acīs bija redzams intereses trūkums, ar tiem izgājām cauri izstādei ātrāk. Bet bija vairākas sievietes, kuras bija ļoti ieinteresētas, viņas arī paņēma garīgo literatūru. Varēja redzēt, ka šī tēma – par Jēzu, par grēku, par Akmeni – ir pieskārusies viņu sirsniņai. Tas bija ļoti svētīgi!

Edgars Šļakota

Pasteidzinot Kristus atnākšanu

Andris Pešelis, mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas un SDA vēstures un Elenas Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs

"Bet attiecībā uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu un mūsu savienošanos ar Viņu, mēs lūdzam jūs, brāļi: nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm, it kā Tā Kunga diena būtu klāt. Vai tas būtu gara iedvesmojums, runāts vārds vai it kā manā vārdā rakstīta vēstule, lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu." (2. Tes. 2:1–4)

Šos vārdus apustulis Pāvils rakstīja no Korintas ticīgajiem Tesalonikā aptuveni pirmā gadsimta 51.–52. gadā. Jau tad vietām draudzēs pastāvēja satraukums par drīzo Kristus atnākšanu, cirkulēja biedinājuma vēstules par Kristus atnākšanas tuvumu, uzdarbojās cilvēki, kuri maldināja un biedēja draudzes locekļus. Apustulis Pāvils savā vēstulē centās draudzi mierināt, norādot, ka pirms Kristus atnākšanas vispirms jānotiek virknei priekšnosacījumu. Apustulis šajos pantos piemin "grēka cilvēku", kurš nosēžas Dieva vietā Dieva templī.

Tajās dienās Dieva templis Jeruzalemē vēl pastāvēja. Kopš 1. gadsimta 70. gada tā vairs nav. Romieši to nopostīja. Pastāv minējumi, ka šajos pantos varētu būt runa par jaunuzcelto templi Jeruzalemē kaut kad nākotnē. Tomēr vēl nekad "Dieva templis" nav atradies Romā. Tādēļ te daudz svarīgāks ir jautājums, kā jāsaprot vārdu savienojums "grēka cilvēks". Daudzi to uztver kā vienu personu visaugstākajā garīdzniecības pozīcijā. Citi to uztver kā apzīmējumu daudz plašākai organizācijai visas pasaules mērogā. Vienmēr būs sabiedrības daļa, kurai patīk paklausīties par "grēka cilvēka" atmaskošanu, kā arī būs sabiedrības daļa, kurai tieši "grēka cilvēks" šķiet pats svarīgākais dzīvē.

Ieskatoties grāmatā "Septītās dienas adventisti tic", redzam, ka 25. doktrīna runā tieši par "Kristus otro atnākšanu". Tajā var lasīt svarīgus ievadvārdus:

"Kristus otrā atnākšana ir draudzes svētīgā cerība, evaņģēlija vēsts galīgais piepildījums. Glābēja nākšana būs reāla, personīga, visiem redzama un pasaulplaša. Viņam atgriežoties, augšāmcelsies mirušie taisnie un kopā ar dzīvajiem taisnajiem tiks pagodināti un uzņemti Debesīs, bet netaisnie mirs. Šodien ir piepildījušies gandrīz visi pravietojumi, un tas līdz ar tagadējo pasaules stāvokli rāda, ka Kristus nākšana ir tuvu. Šī notikuma laiks nav atklāts, tādēļ mēs tiekam mudināti, lai pastāvīgi esam tam gatavi."[1]

Daži, īpaši radikāli noskaņotie kristieši, nereti izmanto Kristus otrās atnākšanas faktu kā iespēju izcelt pašiem sevi. Šie cilvēki nav jāmeklē, viņi paši iziet priekšplānā un apgalvo, ka tūlīt atnāks Kristus, bet draudze esot atkritusi, ka viņi vienīgie ir palikuši uzticami starp atkritējiem, jo pareizi ēd, pareizi runā un pareizi tic Dievam. "[..] viņi deg par Dievu, bet bez izpratnes." (Rom. 10:2) Dažās draudzēs šos runātājus labprāt uzņem, jo cilvēkus piesaista bailes. Šīs bailes ir uzaugušas pašu nepilnības izjūtā, bažās, ka tie varētu tikt atstumti brīdī, kad Kristus atnāks. Cilvēkiem šķiet, ka nedrošību ir iespējams kompensēt ar radikālismu un ka tad Kristus viņus uzlūkos ar labvēlību. Radikālisms un galējības vienmēr uzaug tur, kur ir nedrošība, mazvērtības izjūta, mazticība, bailes, un bieža to izpausme ir nesaudzība pret citādi domājošajiem. Tieši tādēļ šāds radikālis var būt ass savā runā, nepiekāpīgs un stūrgalvīgs, ar noslieci uz represijām pret tiem, kas domā citādi, viņš ir gatavs patriekt no draudzes cilvēkus, kuru uzskati atšķiras, šķīstīt draudzes no "nezālēm", līdz tās izput. Šie kritiķi pasniedz sevi kā vienīgos, kuri nav kļuvuši akli, jo spēj saskatīt "grēka cilvēku" draudzes vadītājos, vadošajos politiķos, bet, kas vissvarīgāk, viņi spēj stundām ilgi stāstīt par visu, kas notiek Romā, tik spilgtās krāsās, it kā paši to būtu redzējuši. Nākas atzīt, ka nereti šie radikāļi veikli izmanto Svēto Rakstu tekstus par labu sev. Tie manipulē ar Elenas Vaitas autoritāti, izceļot sevi kā tādus, kuri vienīgie zina, kā ir patiesībā, tiecoties pēc patiesības pēdējā instancē. Jebkuru kritiku pret sevi tie uztvert kā kritiku pret pašu Dievu. Dažkārt draudzes cilvēki uz to

[1] *Septītās dienas adventisti tic.* Rīga: Patmos, 2021, 417. lpp.

skatās un neviļus nostājas radikālo pusē, jo paši jūtas nedroši par savu glābšanu. Jebkuram ticīgajam var pārmest grēcīgumu, "remdenību", mazticību un kūtrumu misijas darbos. Tādēļ cilvēkus ir viegli pārliecināt, ka viņiem nepieciešams šāds radikāls skolotājs, kurš tos regulāri "pērs" ar savām runām. Šādi, pašiem to līdz galam neaptverot, viņi nosēdina "grēka cilvēku" goda vietā savā dievnamā. Tie šaubās: "Vai gan velns mācīs dievbijību?" Vientiesība vienmēr ir pavērusi ceļu "grēka cilvēkam", lai pieviltu pat izredzētos. Šo cilvēku sacītie vārdi var būt cildeni, tomēr viņu dzīve liecina par pretējo. Pēc viņu augļiem tos būs pazīt!

Doktrīna par Kristus otro atnākšanu ir ārkārtīgi svarīga. Pat nosaukums "adventisti" ir cēlies, lai uzsvērtu šīs atnākšanas gaidīšanu. Tomēr šī nav pati pirmā doktrīna grāmatas "Septītās dienas adventisti tic" sarakstā. Tai ir skaitlis 25 nevis tāpēc, ka to kāds vēlētos pazemināt, bet gan tādēļ, ka nav pietiekoši zināt pravietojumus, pazīt visus "zvērus" un "ragus" un pārzināt "grēka cilvēka" biogrāfiju. Daudz svarīgāk par visu ir pazīt pašu Jēzu Kristu un ievīt Dieva Vārda mācību savā personiskajā dzīvē.

Mani pārsteidz 25. doktrīnas izklāsta sākums. Tajā nav satraucošu zvanu skaņu, nav nemiera vai kritikas, taču šo doktrīnu ievada miermīlīgs stāsts:

""Māmiņ," gulēt ejot, maziņā atklāja noslēpumu, "bez sava drauga Jēzus es jūtos tik vientuļa. Kad Viņš nāks?" Meitenīte nemaz neapzinājās, ka viņas mazajā sirsniņā mīt visu laikmetu ilgas. Bībeles noslēdzošie vārdi sniedz Viņa drīzas atnākšanas apsolījumu: "Tiešām, Es nāku drīz!" Un atklāsmes saņēmējs Jānis, Jēzus uzticīgais pavadonis, saka: "Āmen! Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!" (Atkl. 22:20)

Redzēt Jēzu! Uz mūžiem savienoties ar Viņu, kas mīl mūs vairāk, nekā mēs spējam aptvert! Piedzīvot, ka pienāk gals visām šīs zemes ciešanām! Izbaudīt mūžību kopā ar augšāmceltiem mīļajiem, kuri tagad dus kapā! Nav brīnums, ka Kristus draugi tā gaidīja šo dienu.

Lai gan Svētie Raksti pietiekami skaidri norāda, ka Jēzus nāks otrreiz, Viņa atnākšanas diena tomēr būs pārsteigums arī svētajiem, jo "Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat" (Mt. 24:44). Pasaules vēstures pusnakts stundā Dievs parādīs Savu varu, lai izglābtu savējos. Svētajos Rakstos šie notikumi attēloti šādi: "no Tempļa goda krēsla" atskanēs "stipra balss": "Ir noticis!" Šī balss satricinās pasaules pamatus, izraisot "lielu zemestrīci, tik lielu, kāda nav bijusi, kamēr cilvēki dzīvo zemes virsū". (Atkl. 16:17–18) Kalni drebēs, visur tiks izmētāti lieli klintsbluķi, zeme viļņosies kā okeāns vētras laikā. Tās virsma pavērsies, un "pagānu pilsētas sagrūs". Tad pazudīs "visas salas", un "kalnu vairs nebūs" (Atkl. 16:19–20). "Debess savelsies kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tiks izkustinātas no savām vietām." (Atkl. 6:14)

Visā šai haosā, kāds nāks pār fizisko pasauli, Dieva ļaudis tomēr iegūs drosmi, jo ieraudzīs "Cilvēka Dēla zīmi" (Mt. 24:30). Viņam nonākot padebešos, katra acs skatīs Dzīvības Valdnieku. Šoreiz Viņš nenāks kā sāpju vīrs; Viņš ieradīsies kā iekarotājs pieprasīt to, kas Viņam pienākas. Ērkšķu vainaga vietā Viņš valkās godības kroni, un "uz Viņa tērpa, proti, sānos, būs rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs" (Atkl. 19:12, 16).

Tos, kas būs atteikušies atzīt Jēzu par savu Glābēju un Kungu un pakļauties Viņa likumam, Viņam atnākot, sagrābs dziļš izmisums. Nekas tā neliks viņiem apzināties savu vainu kā šī balss, kas reiz tik pacietīgi bija lūgusi: "Atgriezieties, jel atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc jūs gribat mirt [..]?" (Ec. 33:11) "Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpsies alās un klinšu aizās, sacīdami kalniem un klintīm: "Krītiet uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām! Jo atnākusi Viņu lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?" (Atkl. 6:15–17)

Bet prieks, kādu piedzīvos tie, kuri tik ilgi būs Viņu gaidījuši, pārspēs bezdievju izmisumu. Pestītāja atnākšana ir draudzes vēstures kulminācija — Dieva ļaužu izglābšanas brīdis, kad viņi saviļņojumā izsauksies: "Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!" (Jes. 25:9)

Tikmēr Jēzus, nākot arvien tuvāk, izsauks no kapiem dusošos svētos un pavēlēs Saviem eņģeļiem "sakrāt Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram" (Mt. 24:31). Mirušie taisnie visās pasaules malās izdzirdēs Viņa balsi un piecelsies no kapiem – kāds prieks tas būs!

Tad dzīvie taisnie tiks pārvērsti "piepeši, acumirklī, pēdējai bazūnei atskanot" (1. Kor. 15:52). Pagodināti un nemirstībā tērpti, viņi kopā ar augšāmceltajiem svētajiem tiks aizrauti padebešos pretim Kungam, lai paliktu ar Viņu vienmēr (1. Tes. 4:16–17)."[2]

Vai šo atnākšanu var pasteidzināt?

Pēteris raksta: "Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu." (2. Pēt. 3:11, 12)

Radikāļi apgalvo, ka Kristus jau sen būtu atnācis, ja vien draudzes locekļi negulētu, bet būtu izdarījuši tiem uzticēto darbu. Viņi aizmirst, ka tas ir Dieva darbs. Ne visi, kurus atved uz draudzi, pieņem Jēzu par savu Pestītāju. Cilvēks spēj paveikt tikai tik daudz, cik to viņam dod apstākļi un iespējas. "Cilvēks nekā nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no Debesīm"; "neviens nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots" (Jņ 3:27; 6:65). Galu galā Kristus otro atnākšanu izraisīs nevis "grēka cilvēks" vai politiķi, masoni, draudzes misijas steidzamība vai radikālās runas, bet pats Dievs. Akmens kritīs ne ar cilvēku roku palīdzību (Dan 2:34).

"Bet tu, Dieva cilvēks, [..] dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības, cīnies labo ticības cīņu, satver mūžīgo dzīvību, uz ko tu esi aicināts, pats apliecinādams labo liecību daudzu liecinieku priekšā. Es piekodinu tev Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Kristus Jēzus priekšā, kas apliecinājis labo liecību Poncija Pilāta priekšā, turi šo pavēli neaptraipītu un nenopeltu, līdz mūsu Kungs Jēzus Kristus parādīsies Savā godībā." (1. Tim. 6:11–14)

Tā Kunga diena nāks kā zaglis naktī. Te daudz svarīgāks ir nevis trauksmes zvans par šo atnākšanu,

[2] *Septītās dienas adventisti tic.* Rīga: Patmos, 2021, 417., 418. lpp.

bet gan liecība par Jēzu Kristu uzticamā namturībā un dievbijībā. “Tad nu pazemojieties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā. Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1. Pēt. 5:6, 7) Šos vārdus radikāļi nekad nav dzirdējuši, pat vairāk – viņi tos nesaprot. Viņiem šķiet svarīgāk izcelt sevi, kompensēt savu iekšējo nedrošību un izbaudīt savu varu pār Tā Kunga draudzi. Viņiem ir svarīgi biedēt un sacelt trauksmi. Turpretī uzticamajam kalpam nav jāsatraucas par Kristus atnākšanas zīmēm, jo Kristus atnākšana viņu nepārsteigs nesagatavotu. Tie, kas uzticami veic savu namtura darbu, sagaidīs savu Kungu nākam laikā. Tas, kurš uzticami seko Kungam šīs dzīves ikdienā, tikai šķērsos robežu un nonāks otrā krastā, lai sekotu Tam Kungam visu mūžību jau Jaunajā Zemē.

Adventistu celmlaužu zīmētie apokaliptiskie zvēri

Lasot aprakstus par adventistu celmlaužu sludināšanu, visai ātri var noprast, ka viņi vislielāko uzsvaru lika nevis uz evaņģēliju, bet gan uz Bībeles pravietojumu skaidrojumiem, sevišķi Daniēla un Atklāsmes grāmatā. Telts sanāksmēs viņi nekavējās pie Bībeles stāstiem, kā to dara citas konfesijas, bet dabiski uz jau esošajām kristiešu zināšanām būvēja tālāk tiltus uz Bībeles pravietojumu interpretācijām. Tādēļ adventistu celmlaužu rakstos nav daudz aprakstu par Jēzus dzīvi, Vecās un Jaunās Derības stāstiem, bet gan ir aicinājumi sagatavoties drīzajai Kristus otrajai atnākšanai, vērot laika zīmes un atpazīt pravietojumu simboliku. Ievērojamu vietu te ieņēma pravietojumu skaidrojumu shēmas ar apokaliptiskajiem zvēriem.

Celmlauži savā evaņģelizācijā adventistu izceltajām doktrīnām deva primāru vietu. Kristietības pamatmācībai par glābšanu Kristū, par Svēto Garu vai jaunpiedzimšanu no augšienes (Jņ. 3:3) netika pievērsta liela uzmanība, jo tolaik sabiedrība vairāk vai mazāk šīs mācības pazina. Klausītāji zināja Bībeli un respektēja tās autoritāti. Kā to atzīmē aculiecinieki, “svaigumu” vēstī ienesa tieši adventistu atšķirīgās doktrīnas, kuras kontrastēja ar līdzšinējām zināšanām par kristietību un Bībeli.

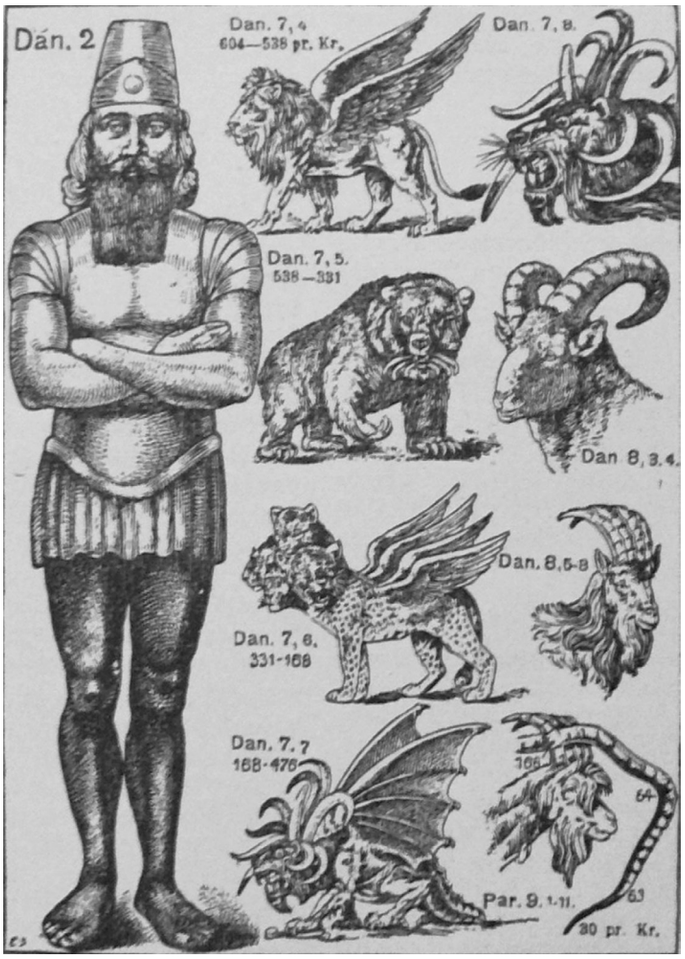
Pavisam citāda situācija ir mūsdienās, kad sabiedrība vairs nepazīst ne Bībeli, ne tās vēsti un neuzskata to par autoritatīvu avotu, pēc kura dzīvē būtu jāvadās. Adventistu īpašās doktrīnas vairs nespēj tā kontrastēt, kā tas bija 19. gs. beigās un 20. gs. sākumā. Mūsdienās evaņģelizācijā adventistu evaņģēlistam vispirms ir jāpamato Bībeles autoritāte, lai pēc tam klausītājiem varētu izskaidrot glābšanas plānu Jēzū Kristū. Skaidrojot, kas ir Dievs, kas ir Jēzus, kas ir glābšanas plāns, vēsts centrā tiek likts Jēzus evaņģēlijs; viss pārējais top pakārtots Jēzum un tikai Viņam. Tādēļ apokaliptiskajiem zvēriem adventistu evaņģelizācijā mūsdienās tiek atvēlētas noslēdzošās lekcijas.

Ja iepriekš vairāk pūļu pielika, lai ar argumentiem pierādītu, kas ir šie apokaliptiskie zvēri un kāda ir to loma, un ar prāta argumentiem pārliecinātu pamest savu konfesiju un kļūt par “atlikuma draudzes” locekli, tad mūsdienās uzsvars tiek likts uz sirds atgriešanos pie Kristus, jaunpiedzimšanu no augšienes un cilvēka rakstura pārvēršanu Kristus līdzībā, lai godam sagaidītu Kunga otro atnākšanu.

Tieši zvēru atpazīšanā un simbolu tulkošanā (citiem vārdiem – zināšanās) bija pamatota celmlaužu vēsts. Pat vairāk, ikviens, kurš zināja tikai evaņģēlija stāstus un mācību par taisnošanu ticībā, varēja tikt uzskatīts par maz informētu jeb ticībā nepilnīgu bez zvēru atpazīšanas.

Šādi ilustrēja ceļu uz svēto pilsētu "Adventes Vēstneša" 1918. g. janvāra izdevumā.

Attēls pa labi: Daniēla grāmatas 2. nodaļas tēls kopā ar citiem Daniēla grāmatas simbolu attēlojumiem. ("Ciānas Sargs" 1927, 14g. nr. 4)

Apokaliptiskajiem zvēriem un to skaidrojumiem varēja būt veltīti pat veseli periodiskie izdevumi. Tomēr visspilgtākie zvēru attēlojumi bija veltīti Atklāsmes grāmatas pravietojumiem.

Kāpēc mūsdienās adventistu periodikā un literatūrā nepublicē šo apokaliptisko zvēru attēlojumus? Protams, vienmēr būs kādi, kas vēlētos, lai šādi apokaliptisko zvēru attēlojumi rotātu visas adventistu publikācijas, grāmatas un pat dievnamu telpas. Vēl jo vairāk, ja nu reiz celmlauži tos bija lietojuši.

Tomēr jāteic, ka pozitīva efekta no šādu apokaliptisko zvēru attēlojumu izmantošanas evaņģelizācijā nav daudz. Pirmkārt, attēls te dominē virs Bībeles teksta un pat aizklāj tā nozīmi. Notiek pat sacensība, kurš uzzīmēs zvēru visbriesmīgāk, lai tas izskatītos pietiekami nikns un ietekmētu skatītāju. Veidojas pat zvēru

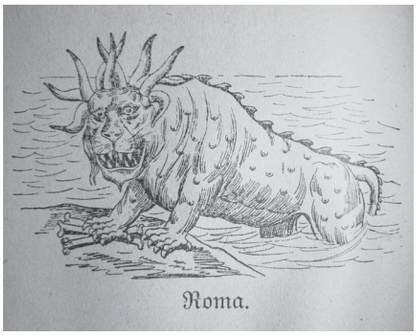

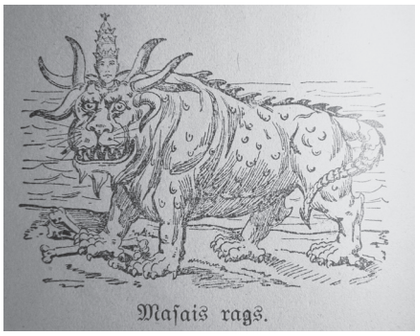
Šo apokaliptisko simbolu noraidījums varēja tikt uztverts kā atteikšanās no Kristus. No "Der Adventbote" 1930. g. 15. janvāra Nr. 2.

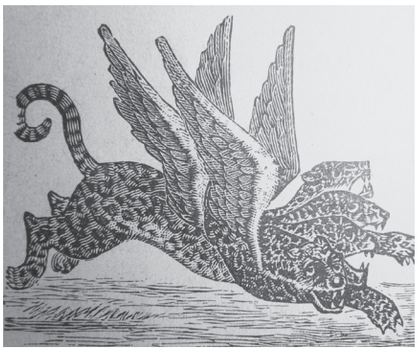

Daniēla grāmatas 7. nodaļas četru zvēru ilustrācijas. Augšā no kr. lauva Bābele, lācis Medopersija, leopards Grieķija. Apakšā: ceturtais zvērs Roma un ceturtais zvērs ar mazo ragu – pāvestīgā Roma. Publicēts: "Bībeles lasījumi par tagadējo patiesību" 1909. g., 20. lpp.; kā arī "Adventes Vēstnesis" 1917. g. 2g. nr. 1 un 1921. g. 5g. nr. 6.

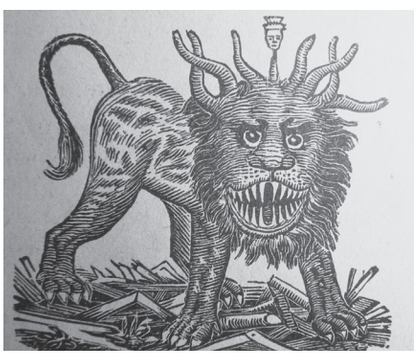

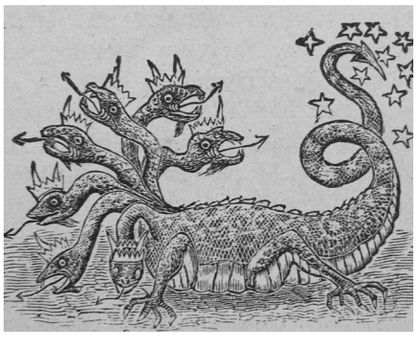

Daniēla grāmatas 7. nodaļas četru zvēru ilustrācijas. Augšā no kr. lauva Bābele, lācis Medopersija, leopards Grieķija. Apakšā: ceturtais zvērs Roma un ceturtais zvērs ar mazo ragu – pāvestīgā Roma. Publicēts: "Библейские чтения о настоящей истине", 1909. г., стр. 26; kā arī "Ciānas Sargs" 1909. g. 4g.; 1927, 14g. nr. 4; 1927.g. 14g. nr. 5.

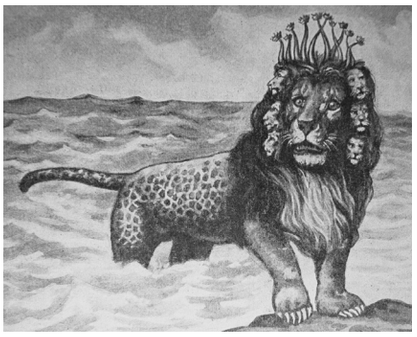

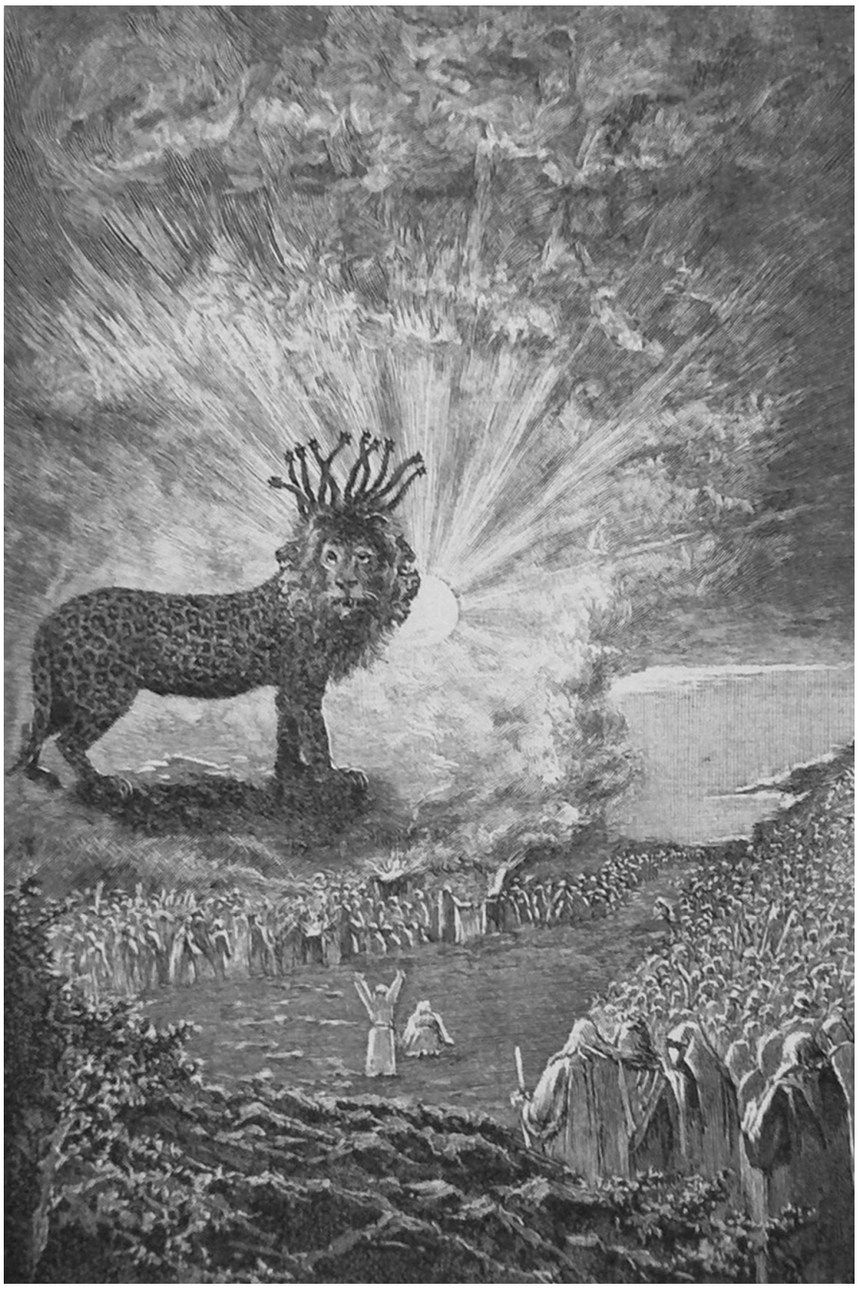
Sarkanā pūķa attēlojums no Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas. (“Ciānas Sargs” 1912. g. 7g. Nr. 6.)

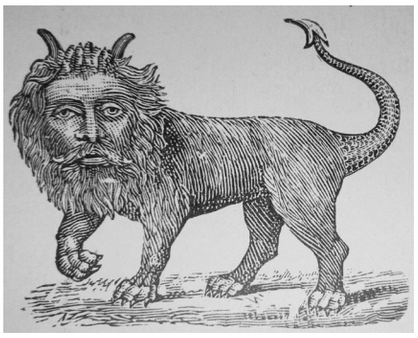

Sarkanais pūķis no Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas L. Konradi grāmatā “Daniel und die Offenbarung,” 1912, 293. lpp. Grāmatas autors zem attēla lika nosaukumu: Roma kā politiskā pasaules vara.

Pirmais zvērs no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas L. Konradi grāmatā “Daniel und die Offenbarung,” 1912, 293. lpp. Grāmatas autors zem attēla liek nosaukumu: Roma kā garīgā pasaules vara.

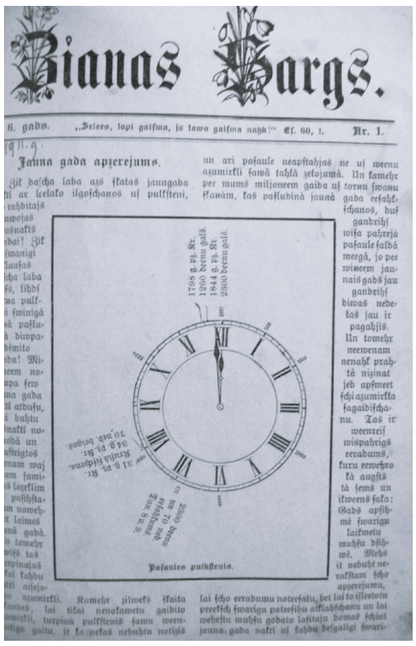

Otrais zvērs no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas, ar kuru tiek ilustrētas Amerikas Savienotās Valstis. No L. Konradi grāmatas “Daniel und die Offenbarung,” 1912, 355. lpp.

Uz “Ciānas Sarga” titullapas ir attēlota Atklāsmes 13. nodaļas zvēra pielūgšana. Attēlā šis apokaliptiskais zvērs ir uzzīmēts burtiski pēc apraksta Atklāsmes 13. nodaļā. Gala laika cilvēki, tērpti halātos, pielūdz šo zvēru. Rietošā saule norāda gan uz laika galu, gan arī uz saules dienu. (“Ciānas Sargs”, 1910. g., 5g. nr. 7)

attēlojumu kanoniskās formas vai pat ikonogrāfijas likumi. Otrkārt, propagandā izmanto paņēmienu, kad ienaidnieku demonizē ar zvēru attēliem. Tas paver iespējas pretinieka kritikai bez robežām, jo kritizēts tiek "zvērs", nevis cilvēcīga būtne. Šos attēlojumus izmantoja, lai pastiprinātu savu argumentu pret sātana meliem par labu savai interpretācijai. Ne reizi vien ir sanācis, ka lielo baznīcu piederīgie adventistu sapulcēs tika nodēvēti par "zvēru baznīcas" piederīgajiem. Šāda attieksme neveicina sadraudzību un veselīgu komunikāciju ar citu konfesiju piederīgajiem. Treškārt, apokaliptisko zvēru attēlojumi adventistu celmlaužu publikācijās tolaik, iespējams, varēja piesaistīt lasītājus ar neparastām Bībeles tēlu ilustrācijām. Tomēr jau 20. gs. 20. gados, tas ir pirms simts gadiem, Latvijas brīvvalsts laikā, šo attēlu lietojums adventistu periodikā strauji samazinājās. Priekšplānā izvirzījās vispārēju kristīgu vērtību apraksti, aicinājumi uz kristīgu raksturu un misiju sabiedrībā. Ja Daniēla un Atklāsmes grāmatu pravietojumu apskati tika publicēti, tad jau bez apokaliptisko zvēru ilustrācijām.

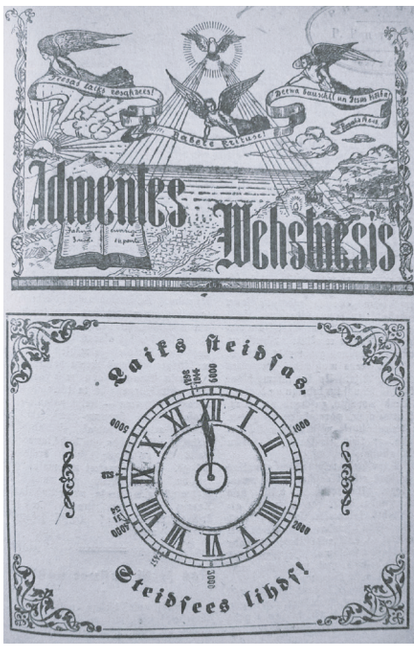
Apokaliptisko zvēru attēlojumi adventistu celmlaužu izdevumos pieder vēsturei. Vien kādi vecie draudzes locekļi dalās savās atmiņās, ka tie savā bērnībā, skatoties uz šo zvēru attēliem, nespēja naktīs gulēt, jo rādījušies murgi. Bībeles pravietojumos, protams, ir lietoti apokaliptisko zvēru apraksti. To simboliskos skaidrojumus adventisti nav nozaudējuši. Tie ir ierakstīti doktrīnu aprakstos. Tomēr šo zvēru ilustrācijas, kādas lietoja celmlauži, mūsdienās vairs neizmanto, jo uzsvaru tagad liek uz pašiem Svētajiem Rakstiem un to skaidrojumiem, atstājot malā cilvēku mākslas darbus un to radīto iztēli.

Ziņas Sargs.

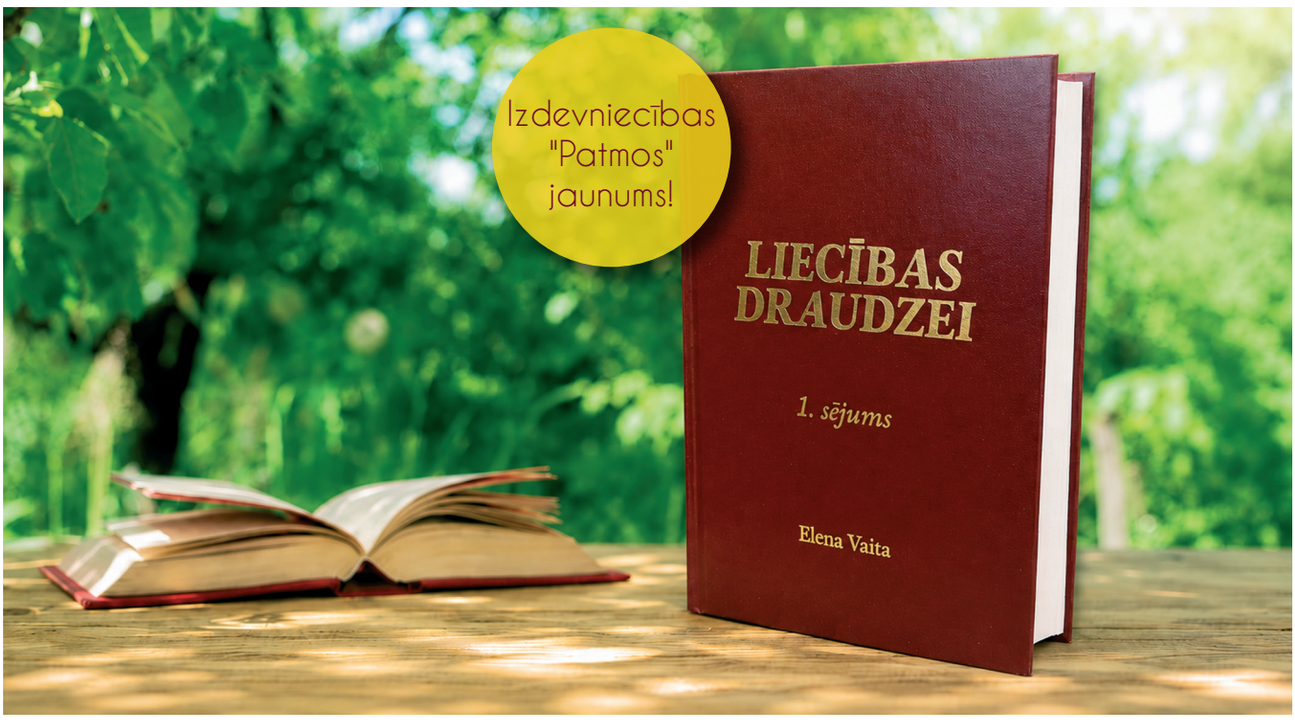
6. gadā. „Brīvs, kopi gaisma, jo tawa gaisma nahk!" Es. 60, 1. Nr. 1.

Jauna gada apzerejums.

Pasaules pulkstenis.

Laika gals ir pavisam tuvu! Publikācijas laikrakstos "Ciānas Sargs" 1911. g. 6g. nr. 1 un "Adventes Vēstnesis" 1919. g. 4g. nr. 1.

Dārgākā uzklausītā lūgšana

Laiks, kad esi spēka, enerģijas, rosmes pilns – dārzs vienmēr rūpīgi kopts, nama durvis vienmēr laipni atvērtas, reta Sabata pēcpusdiena, kad mājās nav ciemiņu. Tas par Daiņa un Vijas Goldbergu mājām, kur godāja Dievu.

Vija šodien, dzīves astoņdesmit sestajā gadā, saka: "Ir tik daudz atmiņu par Dieva uzklausītām un atbildētām lūgšanām, un vairums to ir par ģimeni, tuviniekiem. Par tām negribu stāstīt, bet ir viena, dārgākā sirds liecība, par kuru gribu pastāstīt".

Lūk, Vijas stāsts:

"1971. gada decembrī, Vecgada dienā es caur kristību slēdzu derību ar Dievu. Tad vīrs Dainis uzdāvināja man Bībeli – lielu, Glika tulkojumā, vecajā drukā. Biju priecīga, jo mācēju tajā lasīt. Tad parādījās mazāka formāta Bībeles jaunajā drukā.

Vija Goldberga

Nopirkt tādu nebija iespējams, tās nebija pārdošanā. Toreiz es strādāju "Latvenergo" Tukuma filiāles Abonentu daļā. Grāmatvede bija Milda, mēs draudzējāmies. Viņa pirms kara bija dzīvojusi Liepājā. Viņa stāstīja, ka bija precējusies ar Latvijas armijas virsnieku. Liepājā dzīvoja gan viņa, gan viņas draudzene Lilija. Mainoties varai Latvijā, abu vīri gāja bojā Litenē. Baidoties par savu drošību, abas glābās, bēgot no Liepājas. Mildiņa nonāca Tukumā, bet Lilija, būdama drošāka un enerģiskāka, bēga uz Rietumiem. Viņa bija dziļi ticīgs cilvēks. Dievs Viņu aizveda uz ASV, uz Čikāgu. Mildai viņas ticīgums nebija paticis.

70. gados, kad radās iespēja atbraukt uz Latviju, Lilija uzrakstīja savai draudzenei, ka ir dabūjusi atļauju iebraukt Latvijā un varēs tikties. Protams, abas saprata – būs kontrole un pārbaudes. Kad es šo priecīgo ziņu dzirdēju, tūlīt Dievs deva prātā domu par Bībeli. Mēs ar Daini sākām cītīgi par to lūgt. Gribējām uzrunāt Mildu, lai viņa, kad satiksies ar draudzeni, piemin mūsu lielās ilgas dabūt Bībeli. Varbūt, ja Lilija brauks uz Latviju vēl kādu reizi, viņa varētu to atvest. Milda bija diezgan noraidoša. Tik ilgi nav redzējušās, vai nu par to runās! Palikām neziņā, bet turpinājām lūgt. Tiešām, var teikt, ka lūdzām dienu un nakti, kad vien pamodāmies.

Lilija ieradās Latvijā, Milda aizbrauca uz satikšanos. Pēc nedēļas Milda mani aicināja aiziet pie viņas. Bijām bieži tur ciemojušies. Aizgāju. Viņa man dod jaunu, mazu Bībeli. Tieši tādu, par kādu biju sapņojusi. Tad viņa man sacīja: "Es nemaz nedomāju Lilijai teikt un prasīt par to grāmatu, jo tik daudz gadu nebijām tikušās. Braucām autobusā no Rīgas, sēdējām blakus. Pēc pirmajiem satraukuma pilnajiem vārdiem saruna aprāvās. Tad es pateicu, ka viena draudzene ļoti grib dabūt Bībeli. Lilija atbildēja: "O, jā! Man viss ir skaidrs. Man Dievs lika aizbraukt no Čikāgas un Bostonu, ieiet baznīcā un paņemt otru Bībeli. Tagad saprotu, ka tā ir tavai draudzenei. Atdod viņai, bet naudu neņem, jo to sūta Dievs."

Savu Bībeli viņa vienmēr visur ņēma līdzi, tas bija atļauts, arī iebraucot Padomju Savienībā, bet otru ievest nedrīkstēja. Viņa bija salikusi abas kopā, un visās kontrolēs muitnieki un robežsargi redzēja tikai vienu Bībeli.

Nevaru izteikt mūsu pārdzīvojumu un prieku, ka Dievs ir tik žēlastības pilns un uzklausīja mūsu lūgšanu! Toreiz tā bija nenovērtējama dāvana!

Mūsu zemē sākās lielās pārmaiņas. Pie mums sāka braukt draudzes vadītāji no citām valstīm. Pirmais bija Roberts Pīrsons (*Robert H. Pierson*) ar kundzi, tad Alfs Lone (*Alf Lohne*) un Nils Vilsons (*Neal C. Wilson*) ar kundzi. Dainis visiem viesiem palūdza ierakstīt autogrāfu Dieva dāvinātajā Bībelē. Pēdējais ieraksts bija no Mihaila Kulakova. Mēs ļoti viņu cienījām. Viņš bija ļoti interesants un jauks cilvēks.

Sākās laiks, kad Bībele vairs nebija jāslēpj, mājās to bija daudz. Es domāju, ka jādod cilvēkiem, lai lasa, lai iepazīst Dievu. Tā tika atdota arī mana īpašā Bībele. Nezinu, pie kā tā tagad ir. Lai tas, kurš tagad lasa šo Bībeli ar ierakstiem, zina, ka tā ir nākusi no Amerikas un to ir sūtījis Dievs, uzklausot patiesas sirds dedzīgo lūgumu!

Liecību pierakstīja Daina Sproģe no Tukuma draudzes

Latvijas draudžu savienības BUDŽETA ATSKAITE

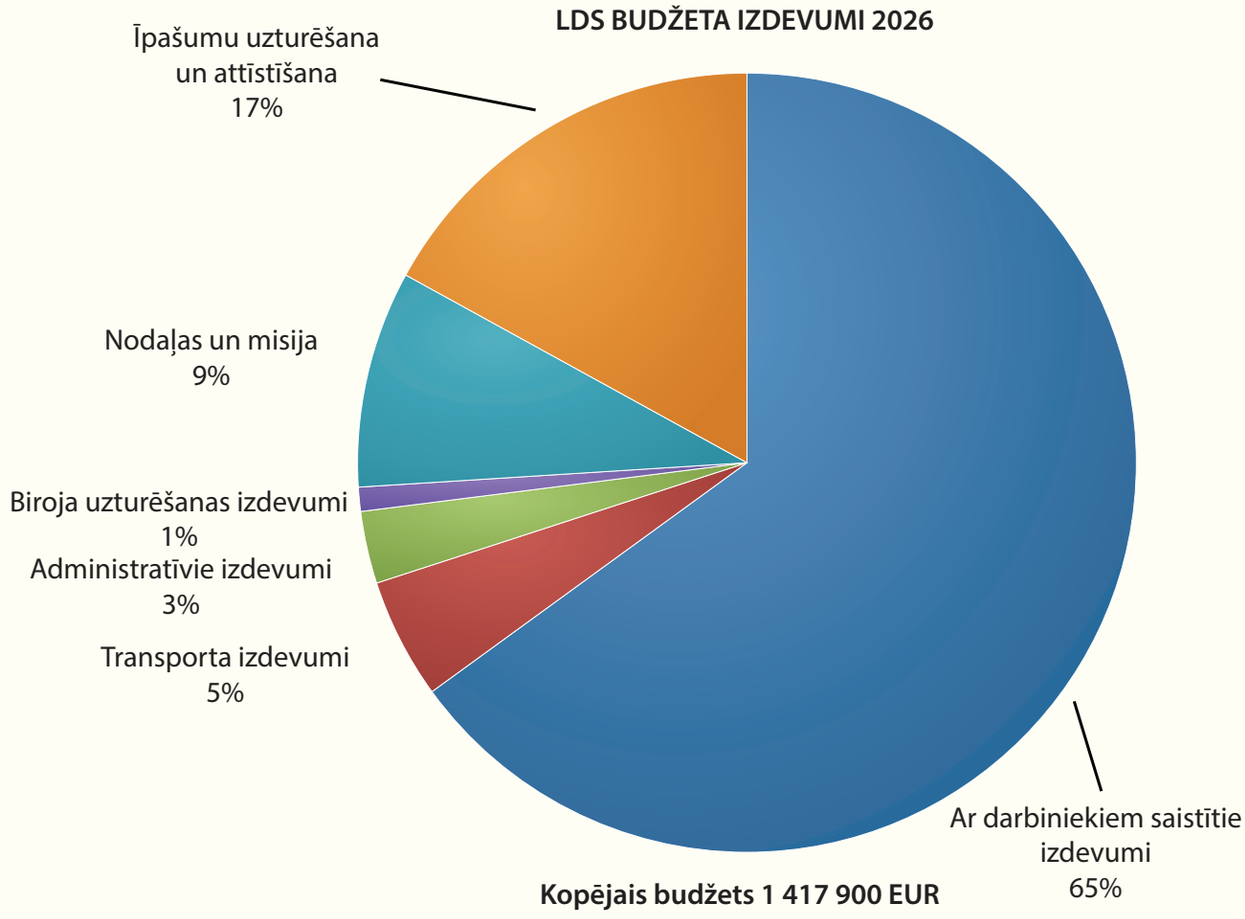
Dāvis Priede,
SDA Latvijas draudžu savienības mantzinis

2025. gads Septītās dienas adventistu draudzē Latvijā ir bijis finansiāli svētīgs, un, salīdzinot ar 2024. gadu, desmitās tiesas ienākumi ir palielinājušies par 4.51 %. Desmitās tiesas atgriešanā lielākās summas tika saņemtas no šādām draudzēm: Rīgas 1. draudze, Rīgas 7. draudze, Tukuma draudze, Cēsu draudze, Valmieras draudze, Jelgavas draudze, Daugavpils draudze, Ogres draudze, Rīgas 4. draudze, Talsu draudze, Rīgas 6. draudze, draudze "Cerība".

Izdevumi bija kopumā atbilstoši apstiprinātajam budžetam, tomēr daži no plānotajiem projektiem nenotika, tāpēc finansējums netika izlietots. Kopumā Latvijas draudžu savienības (LDS) finansiālais stāvoklis 2025. gadā uzlabojās, nedaudz palielinot uzkrājumu, kuru paredzēts izmantot 2026. gadā.

Latvijas draudžu savienības 2026. gada budžeta ienākumu sadaļu veido: 1 209 000 EUR līdzekļi no desmitās tiesas atgriešanas (tā ir tikai summa, kas paliek LDS rīcībā, jo 17 % tiek nosūtīti tālāk mūsu pasaules draudzei) un 118 100 EUR brīvprātīgie ziedojumi vispārīgai lietošanai, specifiskiem mērķiem, banku procenti un ienākumi no īrniekiem (no ēkas Rīgā, Kurzemes prospektā 15). Tāpat plānojam lietot līdz 90 800 EUR no iepriekšējos gados izveidotā uzkrājuma.

Budžeta izdevumu sadaļa ir attēlota diagrammā. Būtiskākie izdevumi ir darbinieku atalgojums un

transporta izdevumu kompensācijas, kas kopā veido 70 %. 2026. gadā darbinieka pilnas slodzes un koeficenta 1 likme ir palielināta uz 1450 EUR bruto.

Administratīvie un biroja izdevumi kopā veido 4 %, šeit būtiskākā sadaļa ir jaunās mājaslapas *adventisti.lv* izstrāde, kas bija paredzēta jau iepriekšējā gadā, bet, tā kā darbs joprojām turpinās, maksājumi tika pārcelti uz 2026. gadu.

9 % ir atvēlēti nodaļu darbam un misijai, tomēr ir iespēja šos izdevumus palielināt, izmantojot rezerves, ja izdosies attīstīt kādu no ilgtermiņa misijas projektiem, kur galvenās grūtības saistītas ar misionāru trūkumu.

17 % veido izdevumi īpašumu attīstīšanai un uzturēšanai, tai skaitā amortizācijas izdevumi. 2026. gadā turpināsies aktīvs darbs pie kopienas centra pārbūves Rīgā, Kurzemes prospektā 15. Kā jau iepriekš ziņots, daļu no šiem darbiem 90 000 EUR apmērā finansē *TX Foundation*, tāpēc šie izdevumi nav uzrādīti LDS budžetā. Tāpat Ģenerālkonference apstiprināja šo misijas projektu, un kopienas centra darbības attīstībai tika saņemti vēl 80 925 EUR.

Šogad lielākie plānotie īpašumu attīstīšanas projekti ir automātiskās ugunsdzēsības sistēmas atjaunošana un "PATMOS" veikala izbūve Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Turpinās ziedojumu vākšana Valkas dievnama jumta atjaunošanai.

Vajadzības īpašumu atjaunošanā un uzturēšanā ir daudzās draudzes ēkās, tomēr ne-desmitās tiesas ienākumi nav tik lieli, lai spētu visas šīs vajadzības apmierināt, tāpēc remonta darbi pārsvarā jāveic par vietējās draudzēs saņemtajiem līdzekļiem.

Marka evaņģēlijā 12:41–44 atrodami daži teikumi, kas mani vienmēr ir ļoti uzrunājuši. Iezīmīgs ir jau fakts, ka Jēzus nosēdās pretī ziedojumu šķirstam un skatījās, kā cilvēki met tajā savus ziedojumus. Vai tas nav savādi? Varbūt pat nedaudz nepieklājīgi, mūsdienās pat nepieņemami, jo mana nauda un tas, ko es ar to daru, taču ir privāta lieta, tikai un vienīgi mana darīšana. Vai es gribētu, lai Jēzus redz, cik es ziedoju? Viņš to redz! Tomēr šajā stāstā atklājas, ka Jēzu mazāk interesēja ziedotās summas lielums, galvenais bija – CIK tas patiesībā izmaksā pašam ziedotājam. Vēl vairāk Jēzu interesēja jautājums, KĀPĒC ziedojums tika dots.

Šodien vēlos pateikties Dievam, ka mūsu draudzē ir tādas sirdis, kāda bija nabadzīgajai atraitnei. Tās ir sirdis, kuru ziedojumi var būt lieli vai mazi, bet tie ir uzticīgi un regulāri. Šīm sirdīm nav vajadzīga atzinība, īpašs pagodinājums, aicinājums vai iemesls, lai ziedotu. Šeit arī netiek meklēti iemesli vai attaisnojumi, kāpēc neziedot (piemēram, ja šķiet, ka draudzē viss nenotiek tieši tā, kā es vēlētos, vai ja man nepatīk mācītājs, vai ja draudzes vadība nav pietiekami garīga).

Turpinājumā piedāvāju izlasīt dažas rindkopas no Elenas Vaitas grāmatas "Laikmetu ilgas" nodaļas "Vai jums, farizeji!".

Jēzus stāvēja pagalmā, kur atradās ziedojumu šķirsts, un vēroja tos, kas pienāca nolikt savas dāvanas. Daudzi bagātnieki nesa lielas naudas summas, ko tie īpaši izrādīja. Jēzus skumji noskatījās uz viņiem, bet neizteica Savas domas par iespaidīgajiem ziedojumiem. Drīz pēc tam Viņa seja atplauka, redzot, kā vilcinādamās un baidīdamās, ka varētu tikt ievērota, tuvojās nabadzīga atraitne. Kad bagātie un augstprātīgie cēli soļoja garām, lai noliktu savas dāvanas, viņa atrāvās atpakaļ, neuzdrošinādamās iet tālāk. Tomēr viņa ļoti vēlējās kaut nedaudz ziedot tās lietas labā, ko tik ļoti mīlēja. Viņa paskatījās uz dāvanu savā rokā. Tas bija ļoti maz, salīdzinot ar visu apkārtējo dāvanām, bet tas bija viss, kas sievietei piederēja. Pamanījusi izdevību, tā steidzīgi iemeta divas artavas un pagriezās, lai dotos projām. Bet, to darot, viņa ievēroja sev pievērsto Jēzus nopietno skatienu.

Pestītājs pieaicināja Savus mācekļus un norādīja tiem uz atraitnes nabadzību. Tad viņa dzirdēja atzinības vārdus: "Patiesi Es jums saku, šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi." Sievietes acis pildīja prieka asaras, jūtot, ka viņas rīcība ir saprasta un novērtēta. Daudzi viņai būtu devuši padomu savus nožēlojamos grašus paturēt pašas vajadzībām, jo, nodots labi paēdušo priesteru rokās, tas tāpat pazudīs starp citām dārgajām naudas lādē iemestajām dāvanām. Bet Jēzus saprata, kas viņu bija vadījis. Atraitne ticēja, ka kalpošana dievnamā ir Dieva iekārtota, un viņa ļoti vēlējās darīt visu iespējamo, lai to atbalstītu. Viņa darīja, ko spēja, un viņas rīcība kļuva par pieminekli viņai uz visiem laikiem un par prieku mūžībā. Dāvanu pavadīja viņas sirds. Tās vērtību nenosaka nauda, bet mīlestība pret Dieva un interese par Viņa darbu, kas arī mudināja rīkoties.

Jēzus par trūcīgo atraitni teica, ka viņa "vairāk ir iemetusi nekā visi". Bagātie deva no savas pārpilnības, turklāt daudzi tikai tādēļ, lai ļaudis tos ievērotu un godātu. Viņu lielie dāvinājumi neatņēma tiem ērtības, pat ne greznību; tie neprasīja nekādu upuri un vērtībā nebija salīdzināmi ar atraitnes artavu.

[..] *Kad Jēzus par atraitni teica, ka tā "vairāk ir iemetusi nekā visi", Viņa vārdi bija patiesi ne tikai attiecībā uz rīcības motīviem, bet arī uz pienestās dāvanas rezultātiem. Šīs "divas artavas, tas ir, viens kvadrants," Dieva mantnīcā ir ienesušas daudz vairāk naudas nekā bagātie jūdi. Mazās dāvanas ietekme ir līdzinājusies straumei, kas, sīka un niecīga sākumā, tecēdama cauri gadsimtiem, izvērsusies platumā un dziļumā. Tūkstoš veidos tā ir veicinājusi trūcīgo atbalstīšanu un Evaņģēlija izplatīšanu. Viņas pašuzupurēšanās piemērs ir ietekmējis un ierosinājis neskaitāmas sirdis visās zemēs un katrā laikmetā. Tas ir aicinājis bagātos un nabadzīgos, un viņu ziedojumi savukārt ir palielinājuši atraitnes dāvanas vērtību. Dieva svētība, kas pavadīja atraitnes artavu, ir darījusi to par varenu ienākuma avotu. Tā tas ir ar katru pienesto dāvanu un ar katru darbu, ko veic ar sirsnīgu vēlēšanos pagodināt Dievu. Tas saskan ar Visspēcīgā nodomiem. Šo dāvanu un darbu labo iespaidu neviens cilvēks nespēj izmērot.*

Novēlu, lai Jēzus noraugās uz Tavu un manu dzīvi un dāvanām nevis ar skumjām, bet ar prieku! Lai mūsu dāvanas ir par svētību kādam, kurš vēl nepazīst Jēzu šeit, Latvijā, vai citur pasaulē!

INTERVIJA

Skatoties ar sirdi

Sigitas Pešeles saruna ar Inu Baroniņu

“Kopš tu neskaties ar acīm,
bet skaties ar sirdi,
kopš tu neklausies vairs ar ausīm,
bet klausies ar sirdi,
kopš tu pasauli tausti ar sirdi,
ne vairs ar plaukstām,
kopš tava sirds
ieguvusi
redzi un dzirdi,
aizvien biežāk viņa tev sāp.
Tava sirds,
kas ieguvusi
redzi un dzirdi,
Tava sirds
vairs nepārstās
sāpēt.
Tu esi glābts.”
(Jānis Baltvilks)

Ina, Tu esi draudzē jau trīsdesmit trīs gadus. Mēs Tevi pazīstam kā cilvēku, kas dzīvo sadraudzībā ar Debesu Tēvu un nepagurstoši kalpo ar aizlūgšanām par citiem cilvēkiem, kas aktīvi un nesavtīgi darbojas draudzē, pasniedz Bībeles stundas, cep maizi, lai dāvinātu citiem, vāc ārstniecības augus, kopj dārzu un dara to visu no algotā darba brīvajā laikā. Turklāt jāņem vērā, ka uz darba vietu Rīgā un atpakaļ no tās Tu mēro ap 200 km garu ceļu vienā virzienā reizēm pat vairākas reizes nedēļā, strādājot dienas un nakts stundas un rūpējoties par smagi slimiem pacientiem, par kuriem bieži

notiek cīņa starp dzīvību un nāvi. Un tā jau nepilnus 5 gadus.

Zinām, ka Tu no sirds mīli savu darbu, pareizāk būtu teikt – cilvēkus. Tu aprūpē pacientus, kuri nonākuši sarežģītās veselības problēmās. Taču Tu ne tikai sniedz viņiem to fizisko aprūpi, ko prasa konkrētais profesionālais standarts, bet arī iedrošini viņu tuviniekus, parādot mīlestību un rūpes pilnīgi svešiem cilvēkiem, it kā Tavi pacienti būtu Tavi tuvākie radinieki.

Maija sākumā kā negaidīts pārsteigums nāca Pateicības raksts no Veselības ministrijas "Par augstu aprūpes un atbalsta standartu ievērošanu pacientu aprūpē, liekot pacienta labbūtību pirmajā vietā un veicinot ātrāku atveseļošanos".

Mēs priecājamies līdzi un vēlamies līdzdalīt Tavu liecību žurnāla "Adventes Vēstis" lasītājiem!

Tava pirmā profesija bija latviešu valodas un literatūras skolotāja, pēc tam Tu apguvi daiļdārznieces profesiju un strādāji Rīgas Neredzīgo biedrības namu pārvaldē, kur vēlāk arī turpināji pildīt kasiera, lietvedes un sekretāres pienākumus. Bet nu jau ilgāku laiku Tu aprūpē cilvēkus gan fiziski, gan emocionāli un ne tikai. Tu iepazīstini cilvēkus ar Dievu, atklājot cerību izmisušajiem, cerību tiem, kas meklē dzīvei jēgu.

Vai vari teikt, ka Tavs tagadējais darbs ir Tavs sirds aicinājums?

Kad biju 16 gadus veca, ar asins vēzi nomira mamma, toreiz domāju par medicīnu, ka vajadzētu mācīties, lai palīdzētu citiem, bet vēl vairāk sapratu, ka medicīna nav priekš manis. Man patika literatūra un mūzika. Zināju, ka manas prasmes mūzikā nav tādas, lai iestātos Konservatorijā, tāpēc es iestājos Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātē.

Varu teikt, ka, pateicoties Debesu Tēva vadībai, pēdējos 10 gadus strādāju medicīnas aprūpē un tikai tagad saprotu, ka Viņam vajadzēja visu to garo ceļu, lai mani aizvestu tur, kur Viņš var piepildīt Savu plānu. Kādreiz Dievam vajag daudzus gadu desmitus, lai sagatavotu cilvēku tai vietai, kuru Viņš ir paredzējis. Tagad es varu teikt – JĀ, šis darbs ir mans sirds aicinājums!

Kā Tu raksturotu savu darbu trīs vārdos?

Pirmā doma, kas man ienāk prātā, ir: "Mīlēt, mīlēt un vēlreiz mīlēt!" Jo tad, kad tu mīli, ir spēks rūpēties, spēks nenosodīt un spēks sniegt mierinājumu. Šis spēks nāk no Dieva, jo Debesu Tēvs mums māca skatīties uz katru cilvēku ar Viņa acīm.

Kādas ir Tavas ikdienas dzīves "receptes", kas palīdz saglabāt mīlestību uz cilvēkiem?

Tad, kad iepazinu Debesu Tēvu, es sapratu, ka manī ir par maz mīlestības uz cilvēkiem, ka es nespēju tā mīlēt, kā mīl Jēzus Kristus, un es lūdzu un turpinu lūgt Dievu dot man vairāk mīlestības.

Strādājot veselības aprūpes jomā, cilvēki nereti nocietinās pret svešām sāpēm un problēmām, lai saglabātu savu veselību. Savukārt pacienti to nereti uzskata par vienaldzību un iejūtības trūkumu. Kā Tev izdodas parādīt rūpes un kristīgu mīlestību pret pacientiem?

Tāpēc jau Dievam vajadzēja, lai es 30 gadu vecumā iepazītu Viņu un tad Viņš kādus pāris gadu desmitus varētu mani gatavot darbam ar nelaimīgiem, izmisumā un dažādās atkarībās esošiem cilvēkiem. Bez ticības Dievam tas nebūtu iespējams. Es lūdzu par saviem pacientiem un turpinu mācīties mīlēt.

Šī ir profesija, kurā cilvēki bieži izdeg, kas ir tas, kas Tevi uztur "degošu", neskatoties uz garo ceļu, negulētām naktīm utt.?

Ja Debesu Tēvs noliek tanī vietā, kur pēc Viņa domām tev ir jābūt, tad Viņš dod spēku. "Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru." (Fil. 4:13)

Kāda vieta Tavā darbā ir lūgšanai?

Lūgšana ir vislielākais spēks Universā, un tas ir dots mums, es nevarētu dzīvot bez lūgšanas. Gribētu teikt, ka šo darbu bez lūgšanām nebūtu iespējams veikt. Lūgšanai ir pati galvenā vieta manā darbā.

Vai Tev ir bijis kāds brīdis, kad gribēji padoties?

Šajā pēdējā darbā nē.

Ko Tev nozīmē darīt darbu "Dievam par godu"?

Esot šajā darbā, pirmo reizi dzīvē apzinos, ka sajūtu īpašu prieku un vēlmi doties uz katru diennakts dežūru, jo zinu, ka esmu tur Debesu Tēva nolikta. Domāju, ka Dievam ir svarīgi, lai jebkuru darbu, ko darām, mēs darām kopā ar Viņu, tas arī dod Viņam godu.

Kādas vērtības Tu nekad nevēlētos zaudēt ?

Es nekad nevēlētos zaudēt attiecības ar Debesu Tēvu, spēju mīlēt, spēju piedot, liecināt, kalpot, un spēju lūgt.

Kādu padomu Tu vēlētos dot jauniešiem, kuri vēl meklē savu sirds aicinājumu?

Kad man bija jāizvēlas profesija, es vēl nepazinu Debesu Tēvu, tādēļ varēju paļauties tikai uz sevi un savām izvēlēm, bet mums kā cilvēkiem tās bieži ir kļūdainas. Bet, ja jaunietis pazīst Debesu Tēvu jau jaunībā, tad profesijas izvēles brīdī ir brīnišķīga iespēja jautāt Radītājam, kurā vietā un profesijā Viņš mani redz, kur es vislabāk būtu noderīgs Viņa plānā manai dzīvei.

Kura ir Tava mīļākā Rakstu vieta?

"[..] bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst." (Jes. 40:31)

Vai Tev ir kāds dzīves moto?

"Ja tu dziedi, tad tu dziedi vispirms ar sirdi un balsi pieliec pēc tam klāt. Ja tu runā, tad tu runā vispirms ar sirdi un skaņu pieliec pēc tam klāt. Ja tu mīli, tad tā, lai to sajūt uz zemes un akceptē arī Debesīs."

Lai Dievs Tevi stiprina un caur Tevi svētī vēl daudzus cilvēkus!

"Ja tu dziedi, tad tu dziedi vispirms ar sirdi un balsi pieliec pēc tam klāt. Ja tu runā, tad tu runā vispirms ar sirdi un skaņu pieliec pēc tam klāt. Ja tu mīli, tad tā, lai to sajūt uz zemes un akceptē arī Debesīs."

Vinstons Dž. Kreigs,
uztura zinātnes profesors,
dietoloģijas prakses programmas direktors

SVAIGĒŠANAS plusi un mīnusi

Kāpēc pavāri steidz apgūt prasmi pārvērst svaigus dārzeņus gardos kulinārijas šedevros? Kāpēc arvien vairāk cilvēku pievēršas svaigēšanai un atklāj "negatavošanas" mākslu?

Sabiedrības vidū pieaug tādu cilvēku skaits, kas uzskata, ka svaigēšanas uzturs, kas sastāv no termiski neapstrādātiem produktiem, ir vislabākais un veselīgākais uztura veids un ka tas visvairāk līdzinās sākotnējam veģetārajam uzturam. Daži pat uzskata, ka svaigiem produktiem piemīt dziedinošas un veselību veicinošas īpašības, kādu nav uzturā, kurā ietilpst termiski apstrādāti ēdieni.

Tie, kas ievēro svaigēšanas uzturu, apgalvo, ka tas dod vairāk enerģijas un uzlabo prāta asumu. Svaigēšanas uzturs tiek ieteikts arī organisma attīrīšanai no toksīniem. Svaigēšanas piekritējiem ir ļoti stingra pārliecība un izteikta spēja pārliecināt citus, tādēļ šī uztura piekritēju skaits pastāvīgi pieaug.

Lai izbaudītu svaigēšanas uzturu, jābūt gatavam pieņemt plāni sagrieztu cukīni kā lazanjas "makaronu loksnes" un dehidrētus burkānu kubiņus kā grauzdiņus zupām un dārzeņu maisījumiem. Šajā virtuvē bieži izmanto ingveru, sīpolus un ķiplokus, sinepes, sēnes, citronzāli, kā arī dažādus garšaugus un garšvielas, lai bagātinātu svaigo produktu garšu.

Uguns – ienaidnieks

Viens no galvenajiem argumentiem, kāpēc pārtiku vajadzētu lietot termiski neapstrādātu, ir apgalvojums, ka svaiga pārtika satur "dzīvos" enzīmus, kuri palīdz organismam gremošanas procesā. Svaigēšanas uztura piekritēji uzskata, ka, karsējot pārtiku virs 48 grādiem pēc Celsija, šie enzīmi tiek iznīcināti. Viņi apgalvo, ka tas samazina pārtikas uzturvērtību.

Svaigēšanas filozofija ir iedvesmojusi jaunu pavārgrāmatu izdošanu, kā arī veicinājusi jaunu kūrortu un restorānu atklāšanu, kas pilnībā veltīti svaigēšanas ēdienu pagatavošanai. Lai veiksmīgi ievērotu šo uztura veidu, par īpaši nepieciešamām tiek uzskatītas trīs ierīces: kvalitatīvs blenderis, sulu spiede un pārtikas dehidrators. Dehidrators ir noderīgs, lai koncentrētu garšas un piešķirtu dažiem produktiem kraukšķīgu virskārtu.

Ko par to teica veselības reformatori?

Šīs idejas par svaigēšanu nav pilnīgi jaunas. Populāras veselības teorijas vēsturē mēdz atkārtoties un vēlāk parādīties no jauna kā "jaunas" idejas. Silvestrs Greiems (*Sylvester Graham*) jau 1839. gadā rakstīja, ka cilvēki nekad neslimotu, ja uzturā lietotu tikai termiski neapstrādātu pārtiku. Viņš uzskatīja, ka jebkāda ēdiena gatavošana zināmā mērā kaitē cilvēka fizioloģiskajai un psiholoģiskajai būtībai. Viņa idejas par svaigēšanas uzturu neatbalstīja citi tā laika veselības reformatori, piemēram, Džons Hārvijs Kellogs un Elena Vaita. Dr. Kellogs rakstīja, ka viņš nevar piekrist pārspīlētajiem un nepierādītajiem apgalvojumiem, ko izplata svaigēšanas modes piekritēji. Kellogs uzskatīja, ka šādas idejas būtiski kaitē un kavē patiesas uztura reformas attīstību.

Arī Elena Vaita neieteica uzturā lietot tikai svaigu, termiski neapstrādātu pārtiku. Viņa ieteica lietot gan svaigus, gan gatavotus ēdienus. Elena Vaita noteikti atbalstīja regulāru svaigu augļu un dārzeņu lietošanu to sezonā. Viņa bieži uzsvēra, cik svarīgi ir prast pareizi pagatavot ēdienu. E. Vaita norādīja, ka daudzi cilvēki slimību dēļ ir novājināti un ka viņiem nepieciešams barojošs, labi pagatavots ēdiens.[1] Turklāt viņa uzsvēra, ka ēdienam jābūt rūpīgi pagatavotam un gaumīgi pasniegtam.[2]

Elenas Vaitas pieredze

Elenas Vaitas raksti skaidri parāda, ka viņas mājās kartupeļi tika cepti un vārīti; tika cepti ķirbju pīrāgi, pupiņas tika ceptas vai vārītas, tika gatavoti zaļie lapu dārzeņi, un arī graudaugi tika rūpīgi novārīti.[3]

Viņa arī uzskatīja, ka maizei jābūt labi izceptai.[4] Turklāt viņa lietoja konservētus, žāvētus un svaigus augļus un bieži ēda ceptus vai sautētus ābolus.[5]

Elena Vaita skaidri uzsvēra, cik svarīgi ir vārīt vai cept pākšaugus, graudaugus, kartupeļus un citus cieti saturošus produktus. Tas ir nepieciešams, lai šie produkti būtu vieglāk sagremojami, jo neapstrādātas olbaltumvielas un ciete cilvēka organismam ir ļoti grūti sagremojamas. Turklāt viņa uzskatīja, ka ēdiena gatavošana ir nepieciešama arī tā saglabāšanai, lai pārtika būtu pieejama gadalaikos, kad svaigi produkti ir maz pieejami vai nav pieejami. Tas var uzlabot uzturu, īpaši ziemā un agrā pavasarī, kad svaigas pārtikas iespējas ir ierobežotas.

Pārbaudot jaunas idejas

Kad sabiedrībā parādās jauns uztura virziens, mums kā patērētājiem ir svarīgi nepieņemt šo "jauno" ideju vai teoriju, to iepriekš nepārbaudot. Vai tā ir fizioloģiski pamatota? Vai ir atrodami zinātniski pētījumi, kas to apstiprina? Vai tā saskan ar zināmiem veselības principiem? Arī apustulis Pāvils mūs mudina: "Pārbaudiet visu."

Runājot par uzskatu, ka svaigēšanas uzturs ir vislabākais, jāsaka, ka daži apgalvojumi, ko izsaka svaigēšanas piekritēji, nav zinātniski pamatoti. Patiesībā tie ir visai maldīgi.

Gatavošanas priekšrocības

Termiski apstrādātai pārtikai piemīt noteiktas priekšrocības. Jaunākie pētījumi ir atklājuši, ka gatavošanas process palīdz organismam labāk uzņemt likopēnu un citus karotinoīdus (pigmentus, kas atrodami spilgti dzeltenos, oranžos un sarkanos augļos un dārzeņos, kā arī zaļajos lapu dārzeņos). Dažos gadījumos šo vielu pieejamība organismam termiski apstrādātos produktos ir vairākas reizes lielāka nekā svaigos produktos. Ir zināms, ka karotinoīdi stiprina imūnsistēmu un samazina sirds slimību un audzēja risku.

Termiskās apstrādes laikā olbaltumvielas denaturējas, ciete pārvēršas želejveida formā, bet šķiedrvielu struktūra daļēji sairst. Tas viss nozīmē, ka uzturvielas kļūst organismam vieglāk pieejamas un ēdiens neiziet cauri gremošanas sistēmai tikai daļēji sagremots. Pārāk daudz nesagremotas pārtikas var izraisīt zarnu darbības traucējumus, gāzu veidošanos un krampjus. Tādi produkti kā pupiņas, kartupeļi un lielākā daļa graudaugu ir vieglāk sagremojami un uzturvērtīgāki, ja tie ir gatavoti, piemēram, vārīti vai cepti.

Patiesa veselības reforma

Šķiet, ka pilnībā praktizētam svaigēšanas uzturam var būt arī savi trūkumi. Lai gan svaigu augļu, dārzeņu un riekstu lietošana uzturā ir ļoti vērtīga, pilnībā termiski neapstrādāts uzturs, iespējams, nav vislabākā izvēle. No fizioloģiskā un zinātniskā viedokļa vispamatotākais ir uzturs, kurā apvienoti gan svaigi, gan gatavoti ēdieni.

Runājot par uztura reformu, būtu gudri rūpīgi izvairīties no galējībām. Mums ir atgādināts, ka pārspīlēti uzskati var diskreditēt veselības reformu, bet šauri un vienpusīgi uzskati var kaitēt tās mērķim. Ir teikts, ka reforma var pārvērsties par "veselības deformu", ja tā tiek novesta līdz galējībām.[6]

Raksta autors Vinstons Dž. Kreigs (Winston J. Craig) ir uztura zinātnes profesors un dietoloģijas prakses programmas direktors Endrjūsa universitātē Beriensprings, Mičiganā, kur kopš 1987. gada pasniedz veselības un uztura mācību kursus.

Atsauces:

1 White, E.G., *Counsels on Diet and Foods* (CDF), p. 91.
2 White, E.G., unpubl. *Testimonies* #5, 1896.
3 White, E.G., CDF, pp. 323-4.
4 White, E.G., CDF, p. 315
5 White, E.G., CDF, p. 309
White, E.G., *Testimonies*, Vol. 2, p. 602.
White, E.G., CDF, p. 330.
6 White, E.G., CDF, p. 309

ACTS Baltijas jauniešiem: atskats

Inga Šļakota,
Jaunu grupu un draudžu dibināšanas koordinatore

ACTS ir draudžu dēstīšanas kurss, kas sastāv no 4 moduļiem jeb tikšanās reizēm, starp kurām dalībnieki saņem uzdevumus un atbalstu viņu misijas projektā – jaunas ticīgo grupas izveidē.

ACTS ir akronīms no vārdiem *Assess, Coach, Train, Send – Novērtēt, Mentorēt, Apmācīt, Sūtīt*. Šī adventistu vispasaules draudžu dēstīšanas apmācību programma jau vairākus gadus darbojas daudzās pasaules valstīs. Pēdējos pāris gados Latvijas pārstāvji piedalījās ACTS programmā, kas bija organizēta Baltijas un Grieķijas ūnijām.

24.–26. aprīlī Latvijā, Norkalnu kristīgo nometņu centrā notika šī kursa pirmais modulis Baltijas jauniešiem. Bija ieradies ļoti īpašs viesis no ASV – Serdžio Kevedo, viens no ACTS dibinātājiem, mācītājs ar lielu pieredzi misijas darbā. Viņa uzrunas bija ļoti izglītojošas un iedvesmojošas. Starp tām izskanēja arī vairākas liecības, dziesmas un notika sadraudzības brīži, lai dalībnieki varētu cits citu labāk iepazīt. Šo ievadpasākumu apmeklēja vairāk nekā 50 dalībnieku, ieskaitot 22 pārstāvjus no Latvijas. Līdz maija beigām katram dalībniekam ir jāpieņem lēmums par tālāku dalību programmā, kas jau nozīmē ļoti aktīvu darbošanos misijā nākamo divu gadu laikā. Tiem, kas vēlas piedalīties, līdz nākamajam modulim, kura norise plānota Lietuvā 23.–25. oktobrī, jāsāk domāt un lūgt par komandas biedriem, ar ko līdzdalīt vīziju un kopā iziet misijas frontes līnijā.

Lūk, dažu dalībnieku atbildes uz jautājumu, kas ir mainījies viņu izpratnē par misiju pēc pasākuma!

• Es nekad nebūtu ticējis, ka kādu dienu varētu iesaistīties draudžu dibināšanā, tomēr tagad jūtu pieaugošu pārliecību, ka katrs draudzes loceklis ir aicināts aktīvi piedalīties mazu ticīgo grupu veidošanā.

• Dieva klātbūtne vienmēr ir apsolīta, pat ja tā ir vienīgais, kas mums ir. Mēs neradām draudzi kā kopienu sev, bet gan cilvēkiem, kurus cenšamies sasniegt.

• Bija izaicinoši, bet vienlaikus arī atsvaidzinoši redzēt, ka pastāv arī cits veids, kā būt par liecinieku citiem.

• Atgādinājums, ka draudze nav domāta man – tā ir domāta maniem draugiem/ kaimiņiem.

• Draudze ir cilvēki, kas kopā ar Dievu dodas misijā.

• Misijas darbs prasa daudz mazāk talantu, ja saproti, ka Svētais Gars ir Tas, kas maina cilvēku sirdi. Dievs aicina, uzticies Viņam, nebaidies. Lūdz Dievu un ej.

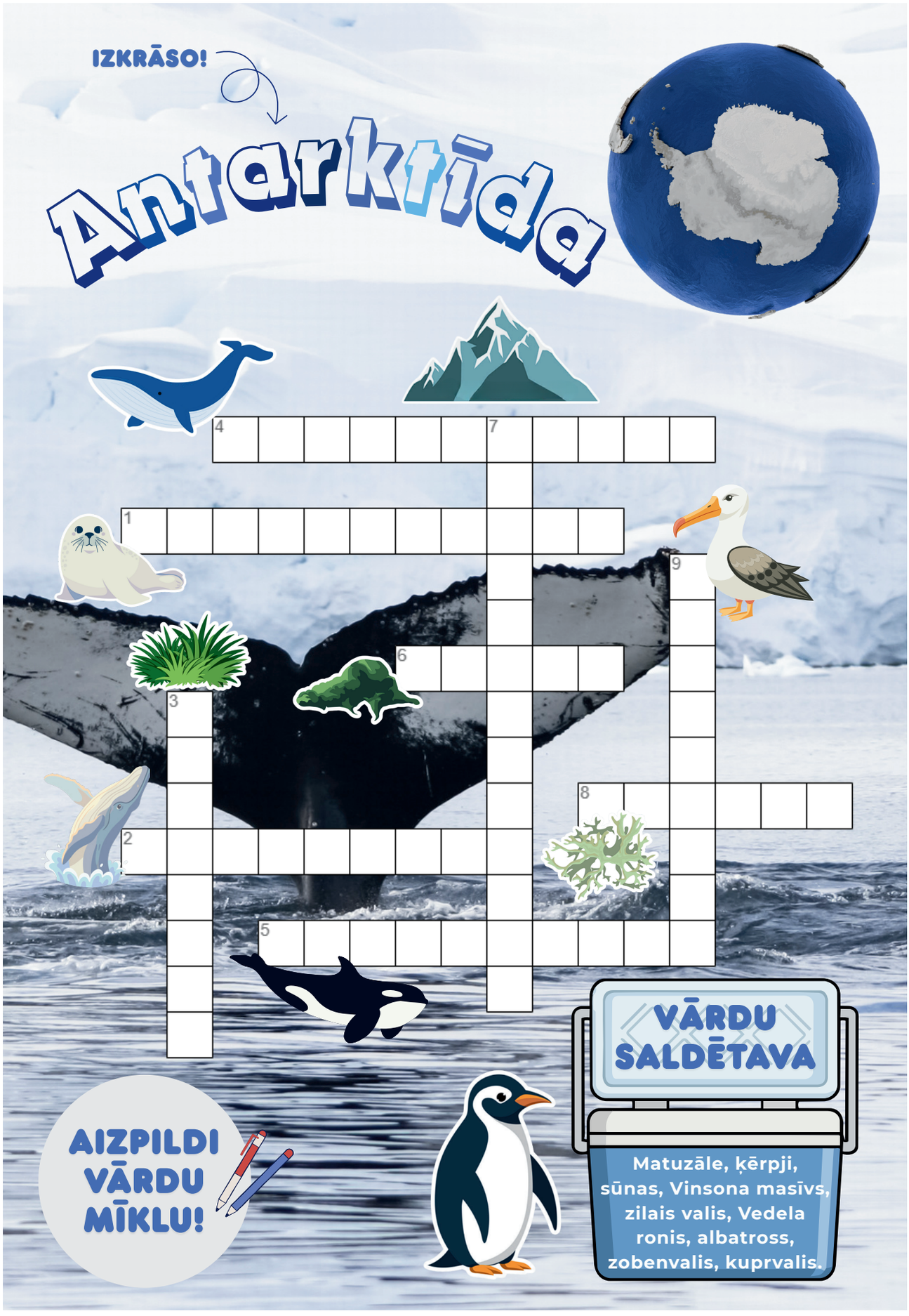
• Mana loma nav pārliecināt cilvēkus nākt pie Dieva, mana daļa ir radīt kopienu, kur cilvēki var nākt. Pārējais ir Svētā Gara darbs.

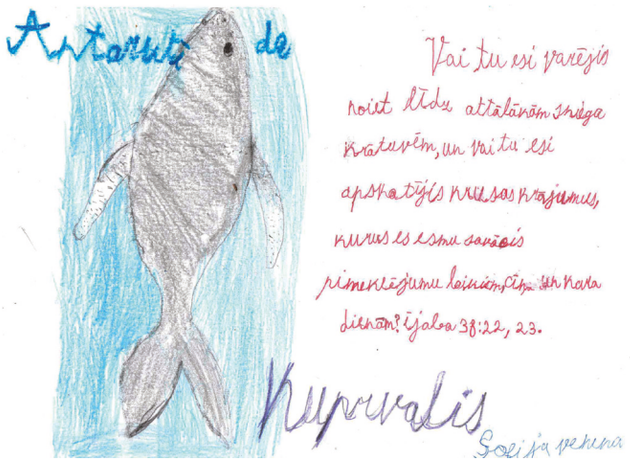
• Mums nav obligāti nepieciešama ēka/ telpa un nav obligāti jādara tieši tas, ko esam pieraduši darīt baznīcā. Tā vietā mums vajadzētu padomāt par to, kam šī draudze ir paredzēta un kas cilvēkiem ir vajadzīgs.

• Misija nav tas, ko tu plāno vai vēlies, bet gan tas, kur Dievs tevi aicina būt. Tā ir visas dzīves apņemšanās, tāpēc es to uztveru vēl nopietnāk. Bija arī patīkami redzēt, ka dažreiz cilvēki ir gatavāki palīdzēt vai mācīties par Dievu, nekā mēs sagaidām.

Foto: Benjamins Flecners

IZKRĀSO!
Antarktīda
VĀRDU SALDĒTAVA
Matuzāle, ķērpji, sūnas, Vinsona masīvs, zilais valis, Vedela ronis, albatross, zobenvalis, kuprvalis.
AIZPILDI VĀRDU MĪKLU!

Sofija Venena

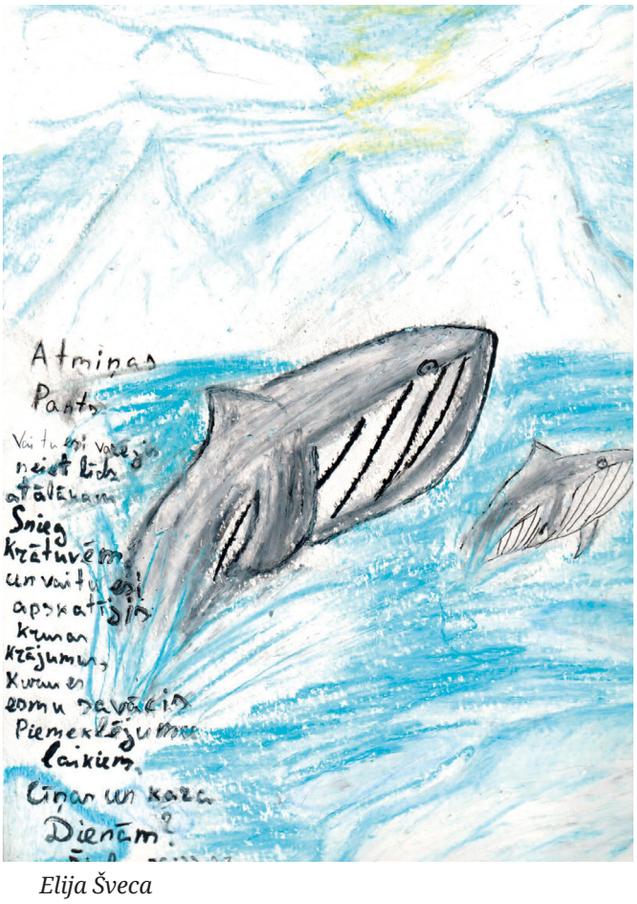
Rasa Ģipsle

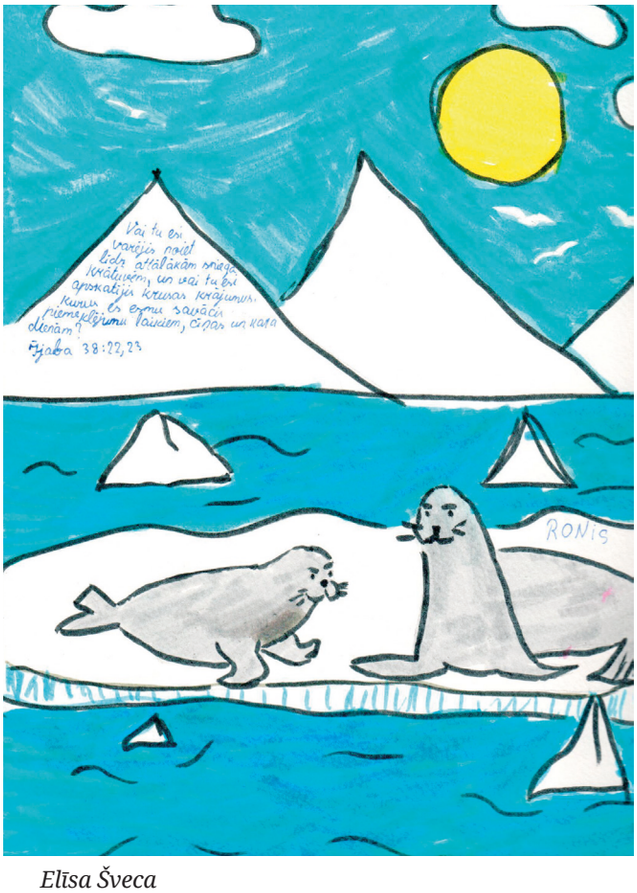
Ralfs Negribs

Nora Grīvāne

Elija Šveca

Elīsa Šveca

JAUTĀJUMS

Agnete (12 gadi) jautā:

VAI DEBESĪS MĒS PAZĪSIM VIENS OTRU TĀ, KĀ TAGAD PAZĪSTAM UZ ZEMES? VAI MĒS BŪSIM KOPĀ AR SAVU ĢIMENI?

Emīlija Šļakota

ATBILDE

SLUDINĀTĀJS MIKS MOŽEIKO ATBILD:

Iedomājies, ka Tev tagad kopā ar pilnīgi svešu skolas klasi būtu jābrauc ekskursijā uz vienu dienu. Vai tu nejustos vientuļa, atstumta, neiederīga? Labākajā gadījumā dienas beigās Tu kopā ar šiem cilvēkiem justos nedaudz labāk. Tomēr vislabākās, foršākās emocijas un pieredze tiktu iegūta tad, ja ekskursijā Tu dotos ar saviem klasesbiedriem un draugiem.

Dzīve Debesīs būs kā visaizraujošākā skolas ekskursija. Tur mēs varēsim piepildīt visas mūsu sirds kvēlākās vēlēšanās – ēst visgaršīgākos ēdienus, apskatīt visskaistākās vietas, uzzināt visinteresantākās lietas, spēlēties ar dzīvniekiem, ceļot ātrāk par lidmašīnām. Turklāt tā ilgs nevis vienu dienu, bet mūžību. Tici man, mums tas neapniks!

Reiz Jēzus kopā ar Pēteri, Jēkabu un Jāni devās uz kalnu, kur viņiem parādījās Mozus un Elija. Gan Mozus, gan Elija bija dzīvojuši pirms daudziem simtiem gadu, tomēr Jēzus mācekļi viņus atpazina un vēlējās ilgāk palikt ar viņiem kopā (Mateja 17:1–4). Lai Debesu valstībā mums nerastos šī neērtā vientulības un atstumtības sajūta, sastopot "svešos" cilvēkus no dažādām paaudzēm, Dievs parūpēsies, ka mēs visi jutīsimies tā, it kā cits citu labi pazītu.

Debesīs turpināsies draudzība arī ar tiem, kurus pazīstam jau tagad. Tā tur būs vēl ciešāka un priecīgāka nekā šeit, uz zemes.

Ja nāve mūs ir šķīrusi no kāda tuva drauga vai ģimenes locekļa, mums par to nav jāuztraucas. Reiz Marija Magdalēna un mācekļi pēc vairākām dienām atpazina savu augšāmcelto Draugu Jēzu (Jāņa 20:16). Tas mums māca, ka citi augšāmceltie Jēzus atnākšanas dienā arī atpazīs savus senos draugus. Un vēl – reiz bērēs Jēzus kādas atraitnes dēlu augšāmcēla no nāves miega un atdeva to atpakaļ savai mātei (Lūkas 7:12–15), un viņi turpināja savas ierastās attiecības, kādas starp viņiem bija līdz brīdim, kad nāve tās pārtrauca. Tas mums māca, ka Debesīs mēs nebūsim vieni, bet kopā ar savu ģimeni, jo Jēzum tā patīk vislabāk.

Teodors Punte

Stefans Švecs

Bībeles konkurss bērniem un pusaudžiem "Dievs visu Zemi Savās rokās tur" ir noslēdzies! Konkursa laikā piecus mēnešus bija iespēja iepazīties ar informāciju par kontinentiem vai Zemes daļām, vairāk izpētot tur mītošo dzīvnieku vai augu, un uzzināt kādu interesantu dabas faktu. Šī Zeme ir skaista, tomēr grēka sekas arī ir ļoti skaudras, tāpēc mēs visi gaidām Jaunas Debesis un Jaunu Zemi, kurā dzīvosim kopā ar mūsu mīļo Glābēju Jēzu.

Katru mēnesi konkursā piedalījās 70–74 bērni un pusaudži. Dažus no apmēram 350 darbiņiem varēsiet aplūkot, jo tie tiks publicēti šajā žurnālā. Pateicība Dievam par Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības atsaucību un atbalstu, lai katrs dalībnieks varētu saņemt skaisti dizainētu karti un uzlīmju komplektu, kurā ir Bībeles rakstu vieta, dzīvnieki, augi un augstākā virsotne.

Tomēr vēl kāds solījums vēlas tikt izpildīts. Visi tie konkursa dalībnieki, kuri ir iesūtījuši darbiņus par visiem pieciem konkursa tematiem, saņems specbalvu! Kopumā pie konkursa dalībniekiem aizceļos 276 dzīvnieku figūriņas. Paldies Dievam par to, ka Viņš atvēra divu mīlošu tētu sirdi, lai viņi savus Dieva uzticētos līdzekļus novirzītu šo figūriņu iegādei!

Mūsu lielākā sirds lūgšana ir, lai caur šo konkursu iepazītās Bībeles rakstu vietas, lasītie stāsti un informācija par brīnumiem Dieva radībā vestu katru dalībnieku, māmiņu, tēti, omīti, opīti un skolotāju tuvāk Jēzum!

Atceries, ka darbiņus gaidīsim vēl līdz 20. jūnijam! Nekavējies izpildīt pēdējo konkursa uzdevumu! Mūsu komanda tik ļoti vēlas čaklajiem, uzcītīgajiem dalībniekiem nosūtīt ne tikai pēdējā kontinenta uzlīmes, bet arī specbalvas!

Estere Rancāne

Oskars Mezītis

Sindija Veipa

Gustavs Veips

Izdevniecības "Patmos" jaunums!
Kopā ar Jēzu
Atverot Bībeli
Pirmsskola
4–6 gadi
A gads • 3. ceturksnis
Jēzus ir mans Dievs
Kopā ar Jēzu
Atverot Bībeli
Sākumskola
7–9 gadi
A gads • 3. ceturksnis
Jēzus ir mans Dievs